

PHONG HOA

RA NGÀY THỨ SÁU

TOÀ-SOẠN VÀ TRỊ-SỰ: 80, ĐƯỜNG QUAN-THÀNH — GIẤY NÓI SỐ: 874.

GIÁ BÁO (Trong nước): 1 Năm: 3\$00 — 6 tháng: 1\$60 — Mỗi số: 7 xu — Ngoại quốc: 1 Năm: 6\$50 — 6 tháng: 3\$50

HƯƠNG ĐẠO SINH

Ở CHỖN HƯƠNG THÔN

(Tiếp số trước)

MẤY hôm trước đây, tôi đến chơi một ông giáo xin nghỉ đã lâu. Ông này về làng làm ruộng. Trong khi nhàn rỗi, ông có dạy mười cậu trò nhỏ trồng về mặt canh tằm, thông minh. Nhân đọc những bài hướng đạo sinh ở hương thôn đăng trong mấy số Phong Hóa trước, ông giáo hỏi tôi cách tổ chức một đoàn hướng đạo, và trước hết, một đội hướng đạo nhỏ (louveteaux) cho bảy học trò nhỏ của ông.

Tôi liền đưa ông giáo xem tập giấy đánh máy của một anh hướng đạo sinh vừa cho tôi. Nhân tiện xin chép ra đây hiển các anh em trí thức ở thôn quê muốn đứng lên lập hướng đạo đoàn:

Cách tổ chức đoàn hướng đạo. — Một đội hướng đạo sinh có từ bốn cho đến tám người. Trong đội, người nào khỏe hơn hết được cử làm đội trưởng. Có một người phó đội trưởng giúp việc. Mỗi đội đều có sắc hiệu riêng, khẩu hiệu riêng, khi cụ riêng để dùng và được tùy ý chia việc nhau ra mà làm, mà chơi.

Từ hai đến bốn đội, hợp thành một đoàn, có đoàn trưởng đứng đầu và phó đoàn trưởng giúp việc. Hết thầy các đoàn hướng đạo lớn (ainés) và nhỏ (louveteaux) trong một vùng hợp thành một sự đoàn. Các đặt công việc trong đoàn, có một hội đồng riêng.

Đó là tổng lược mấy lời để anh em hiểu đại khái mà thôi. Khi vào hướng đạo đoàn, anh em còn phải biết nhiều điều khác.

Sự tình cơ gặp ông giáo nói trên kia khiến tôi nghĩ đến hết thầy các ông giáo thôn quê. Vì tôi nhận thấy việc tổ chức đoàn hướng đạo ở vùng quê ta không ai đích đáng bằng các ông. Các ông chức dịch trong làng thì phần nhiều không để ý đến một việc gì công ích hết, nhất là việc công ích ấy lại không có lợi riêng cho họ, như việc tổ chức đoàn hướng đạo. Nếu làm việc ấy mà được phẩm hàm, thì họ đua nhau mà làm ngay. Khốn nỗi luật hướng đạo không cho phép ta nhận thưởng khi ta làm một việc thiện gì: thật là trái ngược với « luật kỷ nạt ».

Kể thì cũng có hạng trí thức thất nghiệp về nằm khàn ở làng đấy. Nhưng các ông giáo làm việc dễ dàng hơn họ nhiều, là vì đã sẵn có bảy trò nhỏ năn nỉ theo khuôn phép được. Và ở nhà quê vì nhiên lẽ lập hội hướng đạo sinh nhỏ vẫn dễ thành hơn hội hướng đạo sinh lớn. Khi đã có một đoàn hướng đạo nhỏ rồi, thì tức khắc người lớn trông thấy rõ rệt mọi sự lợi ích của hướng đạo, sẽ tự đứng ra tổ chức lấy đoàn hướng đạo sinh lớn ngay.

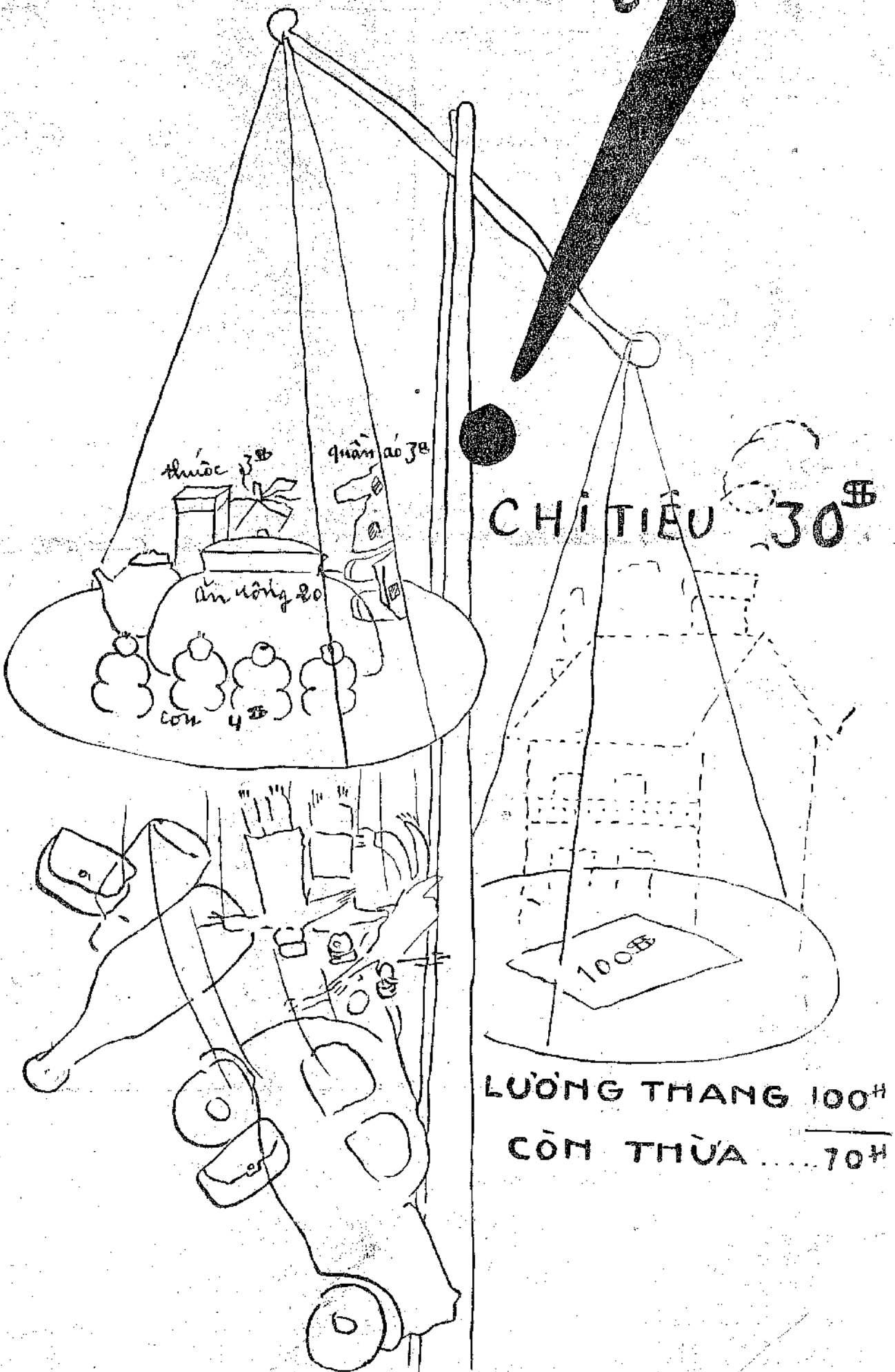
Bước khó khăn bao giờ cũng là bước đầu. Vậy cái bước đầu ấy, các ông giáo thôn quê nên quyết bước đi. Công của các ông đối với sự cải cách dân quê sẽ không nhỏ.

Tôi xin gởi bàn tay trái với ba ngón tay giữa lên mà trân trọng chào các ông trước

(Còn nữa)

Nhị Linh

Cán cân tri huyện

Cái cân cân tri huyện quý báo vẽ sai. Vạy xin cải chính như trên. Mỗi tháng thừa 70\$; sau mười năm tri huyện tôi đã dễ dành được gần vạn bạc và tậu được vài cái nhà rồi.

Có thể thôi mà các ông còn phải kỏi lẫn thẩn. Các ông thực cũng ngấy thơ và ngớ ngẩn quá.

Một ông huyện sắp thăng tri phủ

NGƯỜI NHỜ ĐEN LẠM

MỘT BỘ MỚI...

DUỐC tin rằng hội-dồng thương thư Nam-triều họp hôm mồng bốn tháng ba tây vừa rồi có bản lên lập thêm một bộ thứ sáu nữa và gọi là bộ Kinh-tế (ministère de l'Economie nationale). Nghe đâu ông tổng đốc Nghệ-Tĩnh Nguyễn khoa Kỳ sẽ được lĩnh chức thương thư bộ ấy.

U, có thể chứ! Đời thương nào lại chỉ có ngũ bộ như bây giờ thôi. Tam da, tứ quý, ngũ hồ, thất hiền, bát tiên thì lục phải là lục...bộ vậy.

Có bộ Kinh-tế, hẳn là từ đây không có kinh-tế khủng-hoảng nữa. Mà nếu nó cứ cương ngạnh, cứ khủng hoảng thì đã có bộ Kinh-tế tóm cổ nó và bắt nó không được khủng hoảng nữa. Thật là một điều may cho dân đương bị đói vậy.

GIẢI THƯỞNG HÒA-BÌNH

ONG Nobel chết đi, có để lại một số tiền lớn cho những người nào làm điều gì có ích cho sự hòa-bình thế giới.

Năm nay, có tin rằng thủ tướng Hitler nước Đức cũng đang tin dự tranh giải thưởng ấy.

Tin này làm cho nhiều người lấy làm lạ. Thủ tướng họ Hit là người làm quyền sách nhạ để là « Mein Kampf » nói những giọng phục thù, xé bỏ hòa-ước Versailles, diệt nước Pháp, bây giờ lại ra tranh dự giải thưởng hòa-bình, thì thực là một sự khôi hài không tiền khoáng hậu.

Nhưng có lẽ cái tin này cũng chỉ là một cái tin khôi hài.

Cũng như đặt ra giải thưởng hòa-bình cũng là một truyện khôi hài của ông Nobel. Ông Nobel là một nhà nhờ hạn thuốc súng trở nên giàu có, đến lúc chết đi lại muốn để lại cái tiếng là người yêu sự hòa-bình, sự hòa-bình mà sinh thời ông coi là kẻ thù hằn...

Vậy, nếu tin thủ-tướng họ Hit ra tranh dự giải thưởng Nobel là thật, thì các cụ trong hội-dồng chấm thì cũng nên cho thủ tướng được giải... nếu các cụ hiểu được thâm ý của ông Nobel.

THUỐC PHIỆN

GẦN đây, người ta làm lễ khánh thành « tuần lễ bài nha phiện » một cách rất long trọng.

Trong dịp tuần lễ ấy, hơn một vạn hai ngàn người buôn thuốc phiện bị bắt đi diển hết các phố, rồi mới cho về ngục. Có nhiều người trong bọn đó bị đem xử tử trước mặt công chúng.

Những giọt máu của làng đi mây về gió đem chất thành một cái lều bề cao 27 thước tây và đường kính rộng tới

Hàn quáp (ở Hà-nội đọc thư của vợ ở nhà quê):

— « Thầy nó ơi, thầy nó ở tỉnh một tháng, mà tôi gãy mất nửa người ».

Vợ Hàn quáp (ở nhà quê đọc thư chồng):
— « Bà nó a, tôi rất lấy làm bằng lòng, tôi sẽ ở lại tháng nữa ».

46 phân tây, rồi đem đốt trước mặt công chúng. Trận phóng hỏa ấy có lẽ dữ dội và ảnh hưởng to tát hơn trận Chu-Du phóng hỏa đốt quân Tào ở Xích-bích. Mùi khói bay ra hôi khét khó chịu đến nỗi nhiều trẻ con hít phải chóng mặt ngã chết ngất.

Số thuốc phiện tịch thu chỗ được năm toa xe lửa ra bến tàu. Ở bến, thuốc phiện đem cắt xuống một chiếc tàu lớn để chở ra giữa biển đồ xuống. Các loài cá, tôm ở các nơi về đó để hưởng cái thú đi « tàu bay » rất nhiều. Nghe đâu Long vương đã đệ sớ lên thiên đình kiện về việc đó.

Thật là một tuần lễ bài nha phiện rất có giá trị.

Nhưng các đồng tử quản của làng bẹp ta đứng với sợ. Sự bài nha phiện đó xảy ra ở mãi Bắc-kinh, bên Tàu.

Còn ở bên ta, các ngài cứ yên tâm hút thả cửa, chỉ sợ không có tiền mà mua thôi.

BAO NHIÊU TRIỆU BÂY NHIÊU TÌNH

NHÂN vì đồng bạc ta hạ giá và vì Tàu, Nhật đánh thuế nặng, gạo của ta không bán được ở thị trường Viễn-đông. Người ta hô hào đem sang Pháp bán.

Nhưng ở bên Pháp, nhà sản xuất lúa mì không bằng lòng, vì gạo giá rẻ

dem sang cạnh tranh với lúa mì của họ thì họ bị thua thiệt.

Họ liền xin hạn chế sự nhập cảng gạo.

Hai bên tranh dành nhau mãi, sau mới ước định với nhau rằng, nếu nhà xuất sản lúa mì chịu giúp đỡ cho nhà xuất sản gạo để gạo lại có thể bán được ở thị trường Viễn-đông, thì nhà xuất sản gạo sẽ bằng lòng cho hạn chế.

Gần đây, các báo trong Nam đua nhau đăng số tiền của đạo luật bảo-hộ lúa mì trợ cấp cho gạo Đông-dương:

11 tháng 2 tây: 165 triệu quan.
12 tháng 2 tây: 60 " "
13 tháng 2 tây: 39 " "

Số tiền phụ cấp ấy tiêu mòn đi chóng quá. Nếu các nhà xuất sản gạo không mau mau nhận ngay đi thì chỉ trong vòng một tháng nữa, số tiền ấy chỉ còn lại độ vài xu, không đủ tiền chờ các ông hội đồng quản hạt trong Nam ăn quà sáng.

CUỘC TRANH CỬ HỘI ĐỒNG QUẢN HẠT

BÁO chí trong Nam sôi nổi lạ lùng về dịp tranh cử hội đồng quản hạt.

Đại khái họ chia ra làm ba phái, cũng như ở Nghị-viện ngoài Bắc có ba phái: phái tả ở bên tả, phái hữu ở bên hữu, và ở giữa là cái đường đi.

Ba phái ấy là: phái lập hiến, cơ quan là Báo Đốc nhà Nam, và trùm là hai ông Bùi-quang-Chiêu và Nguyễn-phan-Long, — phái lao-động, cơ quan là báo Tranh Đấu (La lutte), trùm là hai ông Nguyễn-văn-Tạo, Trần-văn-Thạch, — phái Hồng Tiếu, Bút Trà, Nhu Hoa là phái lấy hai tờ báo Saigon, Công Luận để làm cơ-quan để đánh đổ phái lập hiến.

Phái thứ ba này hung hăng lắm, dùng hết lời chỉ trích phái lập hiến. Trước ngày bỏ thăm một hôm, họ còn nêu lên báo Công Luận một bài thống thiết rằng:

« Phản đối bọn lập hiến.

« Mai này là ngày bỏ thăm cử hội đồng quản hạt.

« Cử chi giác ngộ hãy phản đối bọn lập hiến: Long, Chiêu, Khá, Sâm, Bầy, Chín, Chiêu, Được, Huy và nội bọn... cho đến kỳ cùng!

« Bọn lập hiến còn, mình chết!

« Bọn họ chết, mình còn! »

Nghe mà rùng mình: thế nào chẳng có người chết!

Đến nay, tuyên cử gần xong, xem ra phái lập hiến có phần đắc thắng. Thế là bọn lập hiến còn...

...mà bọn Công Luận cũng còn nốt.

LANG BĂM

BÊN nước Hongrie mới xảy ra một vụ kiện kỳ-khởi. Ông đốc-tờ Louis Perga bị cáo là làm thầy thuốc không có bằng ra khai ở trước tòa:

— Tôi đỗ bằng y-khoa bác-sĩ từ năm 1920. Tôi bèn mở phòng khám bệnh. Nhưng chẳng có ma nào đến, nếu không kể thợ cạo, thợ đóng giày và thợ may họ đến xin thuốc để trừ vào tiền tôi hút đầu, đóng giày và may quần áo. Bất đắc-dĩ tôi phải xoay nghề khác. Từ đó, tôi khổ sở lắm, có lúc phải nằm ở viện tế-bần, phải làm nghề quét tuyết để sinh nhai. Về sau, tôi đến một làng kia, giấu không cho ai biết tôi là đốc-tờ, làm ông... lang chợ thuốc từ đó, tôi lại được nhiều người đến chữa. Có người cáo tôi làm thầy thuốc trái phép, tôi phải đem vận bằng y-khoa bác-sĩ ra mới khỏi bị bắt. Nhưng từ lúc ấy lại không có ai đến chữa nữa, là vì họ biết tôi là đốc-tờ, nên họ cho tôi là một ông lang băm.

... Thế mới biết không những chỉ ở bên ta, các ông lang băm lại được trọng hơn đốc-tờ.

... Nhưng bên ta, không đến số người ta cho đốc-tờ là lang băm. Nếu các ông lấy giả hạ một chút và đứng lên mặt « quan lớn », thì chắc hẳn là không phải đi quét đường để kiếm ăn.

Tứ Ly

HAY NHẤT, DANH TIẾNG NHẤT TẠI SAIGON?

H. — Thuốc Điều - kinh bạch - đới, là một phương thuốc hay hơn hết, các bà lấy khi huyết làm đau, nếu khi huyết hư thì sinh ra trăm nghìn bệnh, là tại kinh không đều, tế cung hư hẳn hư nhiệt, cũng hơi độc máu hư nhiễm vào, hay là sinh đẻ nhiều lần hư hồng não động tử cung, sinh ra đau trắng dạ dưới, đau thắt ngang lưng, hai bên hông, huyết trắng ra nhiều, lúc vàng, lúc đục, có khi lâu mù, lẫn máu đen. Nên dùng thuốc này sẽ đỡ ngay, trong người béo da thịt hồng hào, giá thật rẻ, mỗi gói 0\$30, nửa tá 1\$50, một tá 3\$00.

Hai thứ thuốc trên đây đã cứu không biết mấy nghìn người rồi nên Chánh phủ Pháp ở Nam-kỳ mới phê bằng ngày 23 Janvier 1922, thì quý ngài thấy rõ hay đơ thế nào.

Có bán tại: Nhatrang: Nặng lương, Quinhon: Hồ văn Bá, Quảng Ngãi: Trần Cảnh, Quang nam: Trần hánh Mai, Tourane: Nguyễn hữu Vinh, Faifoc: Hoàng đức Nhàn, Huế: pharmacie Vĩnh Tường

Quảng trị: Thông Hoat, Vinh: Sinh Huy, 59 phố Ga, Thanh hoá: Nguyễn đình Văn, 71, Grand' rue, Nam định: Việt Long, 28, rue Chapeaux, Haiphong: Nguyễn văn Minh, 20, B^e Bonnal, Hanoi: Nguyễn văn Đức, 11, rue des Caisnes và khắp Bắc, Trung, Nam, các nơi buôn thuốc Annam ta đều có bán.

Mua buôn, lãnh đại lý do: Pharmacie ÔNG-TIÊN Annam dược phòng, 82-84-86-88, rue P. Blanchy Prolongée Phú-nhận - Saigon (Cochinchine)

NHỮNG QUỐC ĐIỀU TRẢ ĐHÔNG VẤN KHÔNG TIỀN KHỎANG HẬU

(Tiếp theo)

I. ĐI XEM MŨ CẢNH CHUỒN

A I là người đã đánh «thằng quan» cũng công nhận rằng nội các bộ, chỉ có Lại-bộ là chắc-chắn hơn hết... Gieo được «đức» đi hiệp-biên đại học-sĩ ngay đã đánh, gieo được «tài» lại còn được đi quân-lược, được «công» đi thái-tử thái-phó... Rõ ràng thứ nhất bộ Lại...

Ông đương kim Lại-bộ thượng-thư Thái-văn-Toàn đại-nhân, hàm thái-lữ thiếu bảo, nhất hạng kim khánh, (nếu tôi không lầm), và đã gieo được đức «đức, tài, công» nên đã được làm hiệp-biên đại-học-sĩ. Thật là một việc đáng ghi vào xức xanh nước Việt-Nam.

Tôi, một bạch đình trong đàn bạch đình được cái điểm-phúc vào yết-kiến Thái đại-thần, thật là thậm hạnh, thậm hạnh. Là vì Thái đại-thần xuất thân làm thư-ký hay tham-lá, rồi chẳng bao lâu làm việc mãn-cán được xưng chức ngự-tiền văn-phòng hầu đực tiền-đế, công trạng một ngày một hiền-hết cho đến bây giờ, đại-nhân là người làm đánh giá cho nước nhà, và đáng làm kiến-mẫu cho dân-gián....

Tay vậy, đại-nhân ta chỉ có thể đứng xa mà ngắm, chứ nếu ai cũng cứ bắt chước người, làm Lại-bộ thượng-thư hết, thì còn lấy ai làm dân nữa....

Hôm tôi đến yết-kiến người, trời cũng như hiểu ý, cho những đám mây ngũ sắc bay lượn như nếp áo châu hay làn-vân theo hình chiếc bái thể ngà.

— Thưa ngài, chúng tôi muốn được nghe lời vàng ngọc ..

Thái đại-nhân đương nhìn ra bể cá và-g đưng núi non bộ ở ngoài sân, mặt dăm-dăm như đương trầm ngâm nghĩ đến việc nước, không trả lời tôi.

Tôi nhắc lại câu, đại-nhân mới thùng-thẳng trở lên bực hoành-phi treo trên cái sập sơn đề bốn chữ: «đại-thần phong thể» và bảo tôi rằng:

— Thầy ngồi chơi....

Rồi đại-nhân lại nhìn ra chậu cá vàng, hai con mắt dăm-dăm.

Tôi lặng yên tỏ lòng kính trọng sự trầm-tư mặc-tưởng của một vị đại-

thần. Hồi lâu, Thái thượng-thư sực tỉnh, quay lại chỉ cho tôi cái ghế con:

— Thầy ngồi chơi....

Thầy đại-thần nhìn nhường gọi tôi bằng thầy, tôi vội đáp:

— Bẩm không dám. Chúng tôi muốn đến quấy rầy đại-nhân, mong đại-nhân hạ tứ đáp cho chúng tôi mấy câu hỏi có can-hệ đến nước nhà.

Thái đại-nhân nghe đến đây nghiêm nét mặt nhìn trộm lên bực hoành-phi. Tôi nói tiếp:

— Thưa đại-nhân, gần đây có phong-trào bỏ tiếng quan. Đối với phong trào ấy, đại-nhân nghĩ thế nào?

Thái đại-nhân mỉm cười một cách thương hại, mà bảo tôi:

— Bỏ tiếng quan! Người nào có cái ý-kiến ấy đáng.... đáng....

— Bẩm, đáng cho làm dân!

Thái đại-nhân gật gù:

— Phải. Bỏ tiếng quan! Khi nào bỏ được tiếng quan. Bỏ tiếng quan đi thì còn đâu là quan, mà bản chức còn ngồi đây làm gì!

Rồi đại-nhân lại nhìn lên bực hoành-phi đề bốn chữ: «đại thần phong thể». Rồi như theo đuổi một điều lý-luận chắc-chắn, đại-nhân vừa nhìn ra quả núi non bộ vừa nói tiếp:

— Bỏ thể nào được tiếng quan. Một nước lớn cốt nhất là có tôn-ti trật-tự phân minh. Trông từ dân sĩ đứng đầu. Sĩ tức là quan. Như vậy, nông, công, thương, phải gọi sĩ là quan lớn là phải lắm rồi....

Đại-nhân liếc mắt nhìn lên bực hoành-phi....

— Còn các đại-thần, hoặc gọi là ông lớn, hoặc gọi là cụ lớn.

Tôi cũng liếc mắt lên nhìn bực hoành-phi:

— Bẩm «đại-thần phong thể», đại-nhân dạy thực là chí lý. Nhưng còn các quan nhỏ....

— Quan nhỏ cũng gọi là quan

lớn. Còn chánh, phó-tổng thì nên gọi là thầy; chánh, phó-lý và kỹ-hào thì nên gọi là bác, là anh; bạch đình là... mi, là đờa.... đình là đờa....

Tôi giật mình đến thót một cái. Là vì tôi chơi nhớ ra rằng tôi là một anh chân trắng.

Cổ mỉm lấy một nụ cười tươi tôi vội đáp:

— Bẩm vâng ra đại-nhân liệt chúng tôi vào hạng chánh, phó-tổng...

— Không... không. Bản chức dùng chữ thầy đây về nghĩa khác...

— Dạ. Nếu vậy thì đại-nhân lại kính trọng một anh bạch đình quá. Chúng tôi đâu dám. Chữ «thầy» đó xin tặng lại cho đại-nhân, đại-nhân nghe có được không ạ?

Thái đại-nhân ngồi ngẩn ra một lúc rồi đáp:

— Thôi, ông cứ gọi như trước cho... Tôi mỉm cười, đáp:

— Xin lĩnh ý đại-nhân chỉ giáo thêm. Tiếng «quan» không bỏ, quan lại cũng không sao bỏ được. Như vậy thì áo quan vẫn còn. Nhưng tay áo thụng dài quá, bởi tiện những: lúc cầm đũa hay múc canh, đại-nhân nghĩ có nên cắt cụt đi không?

Thái đại-nhân để ngón tay trở lên trán, nhìn ra chậu cá vàng, trầm ngâm một lúc, rồi nhìn lên bực hoành-phi, đoạn ngoảnh lại phía tôi đồng đặc phân rằng:

— Tay áo thụng cắt ngắn đi thì có lẽ tiện hơn, song sẽ làm giảm mất vẻ đường hoàng của đại-thần lúc tế lễ. Cứ lấy bộ đại-triều-phục hiện thời, bản đường còn e rằng kèm về lỏng-lẫy nữa cơ đấy...

— Đại-nhân thực là đèn trời... Đại-nhân đã nghĩ vậy, sao không bản nên chế lấy bộ đại-triều-phục

có vẻ lỏng-lẫy, kiểu-diềm hơn. Chứ theo ngụ ý, thì nên lấy nam vàng, bọc lên mũ cánh chuồn cho thêm long lánh, thêu kim-luyến lên áo thụng về mây ngũ sắc, rải ngọc vào đôi hia lớn, và trạm rồng lên chiếc thẻ bài ngà...

Thái đại-nhân vừa nghe vừa gật gù, rồi thần trọng đáp rằng:

— Lời ông bàn nghe cũng hữu lý... đáng để cho bản-đường bản tâm nghĩ đến.

Được thế, tôi nói tiếp:

— Bẩm, các viên phủ, huyện phải công cán, nên cho đi xe ô-tô hay xe binh-bịch.

— Ô-tô chứ! Đợi nào ai quan huyện lại đi binh-bịch bao giờ! Còn gì là thẻ-thống quan-trưởng nữa.

— Bẩm đi ô-tô đã đành là hơn nhưng điều-vội lắm. Cho nên nhiều viên phủ, huyện không có...

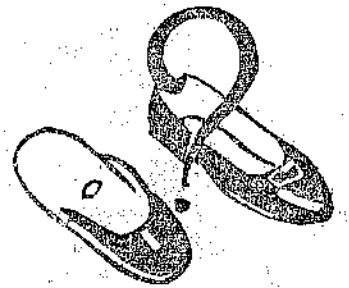
Không ngần ngại, Thái đại-nhân trả lời:

— Không có à? Không có thì đi càng cũng được...

— Bẩm, đại-nhân nghĩ đâu ra đây cả. Còn giấy các quan đi, đại-nhân dùng «giấy ban» hay giấy tờ? Nghĩ một lúc, Thái thượng-thư nói:

— Câu hỏi hơi khó trả lời. Là vì điều đó hơi thuộc về bộ Mỹ-thuật. Ông ngồi đợi, bản chức hỏi Tôn thượng-thư xem đã.

Nói đoạn, Thái đại-nhân quay tề-lễ-phôn ngay lập tức.

— Allo! Allo! Bộ Mỹ-thuật? Ở đây, bộ Lại. Quan lớn đây à?... Quan lớn vẫn được mạnh? Tôi muốn hỏi quan lớn về vấn đề quan hệ... quan lớn nghĩ nên đi giày gia-đình hay là giày ban?... Bộ Lễ? Để bản-chức hỏi xem...

Thái đại-nhân quay sang phía tôi thuật lại:

(Xem trang 4)

THUỐC LẬU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới mắc phải, hoặc bệnh đã lâu chữa không dứt nọc, mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nẩy, lại thấy trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi dứt nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chị em đồng bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người tân cũng nhiều người uống thuốc này được dứt nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mai, bệnh hạch lên soài, nóng rét, đau xương, rặt thịt, rức đầu nổi mề-đay, ra mào gà, hoa khê, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiến hiệu, không hại sinh dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thếp đến tận nơi.

HỒNG-KHÊ DƯỢC-PHÒNG, 88, Route de Huế (số cửa chợ Hôm) HANOI — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ — Haiphong, M. Đức, 73, Belgique — Namdinh, Ich sinh Đường, 190, phố Khách — Sơn-tây, Xuân Hai libraire Lạc-sơn — Cao-Bằng, Vinh Hưng, 58, phố Thềm Yên-bay, Đông Tuấn — Lào-Kay, Đại An — Vinh Huế, Tourane, Bazar Bài Tiên — Saigon, Đức Thắng, 148, Albert 1er Dakao — Pnompenh, Hồng Bằng — Nha-trang, Sơn giang 12, Rue Marché — Vientiane, maison An Ba. Còn nhiều nơi nữa không thể kể hết, các nơi muốn mua buôn hoặc làm Đại-lý xin viết thư về thường lượng.

MẤY KIỂU XE KẾT HOA

Ngày kia (chủ nhật 17 mars) đã có cuộc thi xe kết hoa của anh em học sinh tổ chức, Phong Hòa xin hiện mấy kiểu rất nhã, rất đẹp, rất hợp thời.

Xe Nam Phong — Ai cũng biết rằng phải làm tượng bà lão Nam Phong. Càng làm xấu bao nhiêu càng đẹp bấy nhiêu. Muốn bày vẽ thì để cụ Tú Tiển và ông đồ Thuật đứng trong xe phồng má thổi làm gió Nam cho bà lão được mát mẻ.

Xe Nguyễn tiến Lãng — Không làm hình vẽ sâu, vì thường lắm, mà lại công phu quá. Chỉ dựng một cái biển đề hai chữ « Tuyên thế » thực lớn là được rồi.

Xe Ngọ-báo và Loa — Cố nhiên là làm hình nổi súp-de, nhưng cần phải có bản lề thực tốt, thực ngay. Trên xe chứa thật nhiều pháo ống lệnh. Cứ cách một phút lại đốt một cái pháo, tức thì hai phần nổi súp-de mở rộng trên bản-lề (làm theo kiểu trái đào sắt tây, ở phố hàng Thiếc) và để lộ hình ông Búi xuân Học mặc váy ngắn đứng phát cờ. Kiểu này chắc sẽ được công chúng hoan nghênh.

Xe Ba-lăng-Xoa — Làm cái đu tây (balançois) Nhưng chớ để ông Ba-lăng-Xoa ngồi đó, nhớ ra ông ta ngã vỡ đầu thì tôi không chịu trách nhiệm đâu... Chỉ để cái hình nhân đứng đó cũng đủ chán rồi. Dưới xe đặt một cái kèn hát mà đĩa hát đã thừa sẵn. Hễ hình nhân đu lên đến phía này, cái kèn hát lại hát: « Thừa các bà » và khi hình nhân đu về phía kia, nó lại hát: « Thừa các

ông ». Cứ thế mãi cho đến khi hết giấy còi, thì lại lên giấy.

Xe Lê Thăng — Lê Thăng vận y phục con đi đánh bông đứng trên, xe, và luôn mồm hát: « Lê Thăng tiên sĩ, con đi đánh bông ».

Xe Văn Học — Chỗ đây vô thùng. Mấy ông họ Dương ngồi trên xe cầm điều thuốc bào, mà gõ cho thực kêu.

Xe Phạm văn Thư — Chưa lấy thực nhiều áo thung xanh giấy và điều, tráp hên ngoài làm bằng nữa. Cứ đi một quãng lại vút xuống đường một thứ mà kêu: « Không cần ! ».

Xe Nhật-Tân — Chiếc củ-lao-hỗ úp ngược trên bếp kiềng tắt ngóm. Đồ Văn đứng trên củ-lao-hỗ chốc chốc lại buồn rầu kéo dây túi giờ lên mà nói rằng: « Hết tiền ! »

Còn nhiều kiểu xe nữa, như xe ông Lê công Đắc, xe Phạm huy Lục, xe Nguyễn văn Vĩnh, xe Hoàng tăng Bí, xe Phạm lệ Bằng, vân vân... Nhưng chẳng cần nói, độc giả cũng thừa biết xe ấy phải bài trí ra sao. Độc giả cũng biết rằng xe của Nguyễn công Tiển phải chậm chạp đi sau rốt và lưng rùa, nghĩa là nóc xe ấy phải đủ bừa bối như rươi, thủy tiên, lá vối, máy quay mặt trời, rắn, rết, v. v...

Thợ Mả

— Tôn thượng-thư bảo tôi rằng điều gì là một vấn-đề thuộc quyền quan thượng bộ Lê xử đoán, vì thường-phục hay triều-phục điều đó lẽ-nghi mà ra cả.

— Vậy đại-nhân thử hỏi Bửu đại-thần xem...

Thái đại-nhân gật đầu quay lại máy nói :

— Allô! Allô! Bộ Lê? Bửu đại-nhân? Tôi đây thượng thư bộ Lại... Tôi muốn hỏi đại-nhân về một vấn-đề quan-hệ; bản quốc-phục nên đi giày tu hay giày ban?

— ... Thế nào? đại-nhân nên giữ lễ cổ? Nhưng chúng ta là lục bộ mới? Da... da... đại-nhân đây rằng việc quan-hệ đó thuộc quyền quan thượng bộ Mỹ-thuật xử đoán?

Thái đại-nhân quay lại tôi có vẻ thất vọng.

Thành thử ra tôi cũng thất vọng, đành ngậm ngùi trở ra, đến nay vẫn không biết rằng bản quốc-phục thì nên đi « giày ban » hay nên đi « giày ta »?

Tứ Ly

DANH THIẾP THEO LỜI ÔNG TIỂU

NGUYỄN THỊ KIỂM
Mồm ở trong Nam, hững ở ngoài Bắc
Saigon

NGUYỄN CÔNG TIỂU
Có cả hai chân trong viện Khoa Học
Thủy tiên trang

TÔN THẤT QUẢNG
Một chân ở bộ Công, một chân ở bộ Mỹ Thuật.
Huế

Thấy danh thiếp ông Tiểu vừa oai vừa nhũn, nhiều ông cũng bắt chước làm theo. Theo như chúng tôi biết thì bắt đầu có mấy ông sau này :

DƯƠNG BÁ TRẠC
Người ở bên ta, óc ở bên Tàu
Văn Học

LÊ CÔNG ĐẮC
Có ba chân và hai mồm
Sinh từ

BÙI XUÂN HỌC
Có một chân ở Ngọ-báo, một chân ở Loa, bụng thì ở giữa dưng cơm, còn óc thì đi đâu không biết.
Số Loa

— Khó nghi quá, bắt được đôi bít tất lại thùng cả ngón.

... Ừ, sẵn lọ mực đen đây.

... ta làm thế này

... thì có giới biết.

TRAN HỒ

CHÓ' BỎ QUA

Về phương-diện quảng-cáo không gì hiệu nghiệm bằng nhờ phòng C.P.A. trần-thiết cửa hàng và trưng bày hàng hoá. Vì C.P.A. có những nhà chuyên-môn trông-nom như ông Nguyễn-cao-Luyện Kiến trúc-sư và hai ông Tô-ngọc-Vân, Ng.-cát-Trường. Xin mời lại thương-lượng với M. Nguyễn-trọng-Trạc
Bureau PHONG-HÓA

THUỐC LẬU

HAY NHẤT

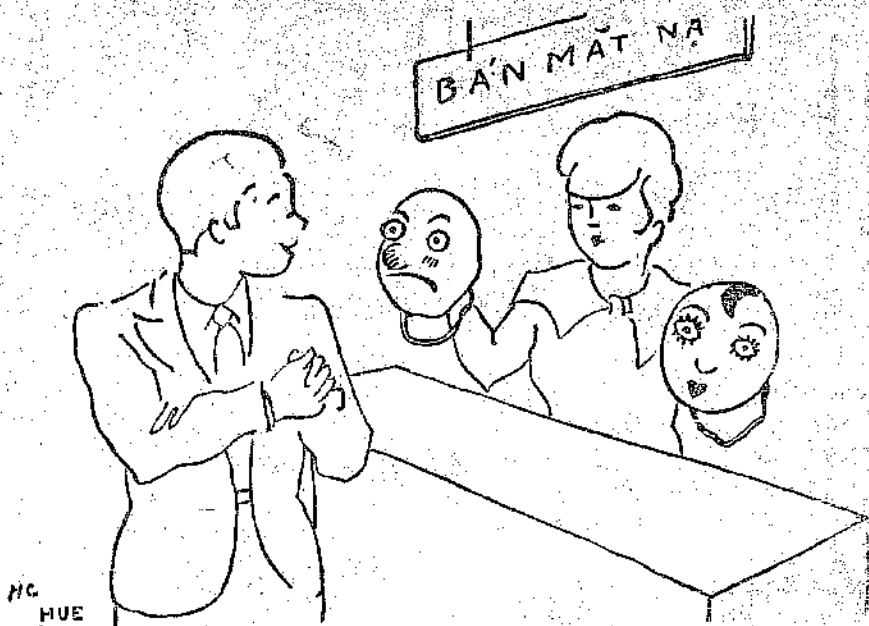
(Thuốc lậu THƯỢNG - ĐỨC)

đã phân chất kỹ-càng bán tại Thượng-Đức, 15, phố Nhà Chung (Mission) Hanoi; nhẹ 2, 4 ve; nặng 6, 8, ve mỗi ve giá 0.50.

Kiến hiệu trong 4 tiếng đồng hồ, không công-phạt, không hại sinh-đục, hợp phủ tạng mọi người mà bệnh nặng và lâu đến đâu dùng cũng khỏi, trăm người không sai một. Có nhận chữa khoán, không khỏi không lấy tiền, một giá đặc biệt để chiêu khách trong 2 tháng kể từ 10 Novembre 1931. Ở xa biểu tiền cước phí.

THƯ TỬ VÀ MANDAT ĐỀ: THƯỢNG - ĐỨC, Hanoi

CẦN NHIỀU ĐẠI-LÝ Ở CÁC NƠI

— Hai cái mặt này ông lấy cái nào?
— Tôi xin lấy cái giữa.

ÔNG NGUYỄN TIẾN LĂNG KHỐC BÀ LÃO NAM-PHONG

Ngày mười một tháng hai năm Ất-Hợi, chồng lẽ là Hán-Thủ Nguyễn Tiến Lăng, đứng trước linh cửu người yêu là bà lão Nam Phong, khóc má than rằng:

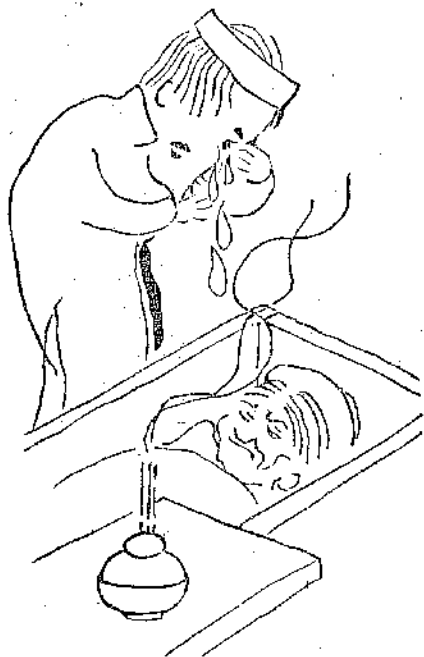
Thời giờ thối nát, mười tám năm sự
nghiệp giờ giương.
Số phận long đong, rằm bảy tháng lơ
duyên ngắn-nguội!
Tưởng bạn vàng, thương tiếc khôn
ngươi;
Ngân mệnh bạc, nói năng thêm tủi!

Nhớ bà xưa:
Đất Bắc danh lưng,
Trời Nam tiếng nổi.
Chữ Hán đã thông,
Văn nôm lại giỏi.

Ôi, con người tài sắc hoàn loan,
Mà căn-số tình-duyên rắc rối!
Trước gả nghĩa cùng tiên-sinh họ Phạm,
sùng dôi cả nước duyên wa;
Rồi sinh cơ tại quý, sá hàng Đa, thỏa
trí rộng mây gặp hội!
Nồng duyên hương lửa, tưởng chừng
ven nghĩa sắt cầm;
Mãi bước công danh, nở đẽ nhạt tình
chân gối!
Vớ kính Huế, việc nước non gánh vác,
quyền cao chức trọng, ông miền mần
ngày tháng ruổi rong;
Ở tỉnh Hà, thân bỏ liêu lẽ loi, phần
nhạt hương phai, bà cam chịu sớm hôm
thui thui!

Tuy rằng:

Ông bươm sồn-sao,
Bạn bè lui tới.
Sứ tù Tiến làm công làm cán, những
làm le kể vị kẻ vô tình;
Bác Phan Khởi gỡ khéo, giờ khôn,
hòng lập lệnh thay chân người bạc bội.
Song le:
Khách hiền tìm, bà duyên-đoàng lơ ơ,
Người vắng mặt, bà âm thầm mong mới.

En nữ đưa thơ
Xuân xanh quá tuổi.
Cầm sao đời nước, sợ phủ hoài cái
kiếp tai hoa;
Chọn đá thử vàng, dành xoắn lại môi
to se loi.

Chẳng qua là:

Kiếp trước nợ nần,
Duyên sau rứt rứt.
Khiến hai ta tình nặng đôi trao,
Đề một sợi tơ thừa chấp nối.
Cậu trai to, bà lão móm, tuy không
sừng từa vira dôi;
Nhà thi-sĩ, khách văn chương, song
cũng môn đàng hộ đối.
Những trông đem làm tình trai trẻ, có
thể làm khuấy lòng hận xưa;
Nào ngờ đầu tuổi tác già nua, không
thích hợp với « cuộc đời mới ».

Đến nỗi:

Tình thân bà ngày một kém suy.
Sức vóc bà ngày càng gầy đuối.
Về cõi tiên, bà siêu thoát, siêu sinh,
Ở trần tục, tôi bỏ cõi bỏ cõi!

Than ôi!

Già thêm, xưa sâu,
Hoa tàn, nguyệt lồi.

Đêm mai soa, giòng lệ vẫn luôn rơi.
In vành miêng, cái hôn còn hơi-hơi.
Đã chẳng còn tí nhiều năm nữa, hưởng
vinh hoa cho bỏ lúc phong-trần;
Thời áo đành đợi đến kiếp sau, may
gặp gỡ sẽ đình nguyện sông núi.

Ô hô!

Tú Mỡ

(gà họ Nguyễn-Tiến-Lăng)

LÀNG BÁO DỊCH

Ất-Hợi đầu năm đã dộc trời.
Trong làng báo nát lắm dân toi.
Cò đồ Phụ-nữ quan ôn bắt...
Bà lão Nam-phong quỉ sứ loi...
Nhôn-loại chề cơm đánh đoạn kiếp.
Nhật-tân hết gạo cũng tong đời.
Đề phiến Từ-Mỡ làm văn điếu.
Nạn mãi, than ôi, một ốc rôi!

TÚ MỠ

THI NÓI KHOÁC

Anh ạ, tôi có bức tranh họa người con gái ngồi chơi treo ở phòng ăn. Một hôm, tôi cầm bát cơm và đôi đũa lại gần bức tranh mời ăn. Tức thì người con gái giơ hai tay ra đỡ lấy đũa, bát rồi và lấy và dề. Tôi sớ luôn hai bát nữa, người ấy cũng ăn hết. Thành thử bữa ấy tôi đói. Tôi nghĩ ra một cách rất diệu: là vẽ một liễn cơm lên bụng người con gái.

Quả nhiên, lần sau tôi đưa bát cơm thì người con gái lắc đầu không ăn.

NGUYỄN TIẾN LỢI, Hanoi

I. VẬN ĐEN

Giời cho, làm giàu chẳng mấy chốc, mà giời bắt tội, xuống cũng chẳng lâu gì.

Thầy chánh Cửu tổng trên, mấy năm trước giàu có tiếng; tuy trông lên thì chẳng bằng ai, nhưng trông xuống thật quả chẳng có ai bằng. Thế mà nay, vận xuống, tiền của sạch, ruộng vườn bán hết.

Ông chỉ ăn nhờ vào cậu con trai, làm việc tây trên tỉnh có tiền. Được thế, ông cũng đã mừng, không mong gì hơn nữa; ai ngờ, họa vô đơn chí, cậu con gái ông hóa ra con gái, bỏ việc làm, rồi đi theo giai mất.

Ông hết chỗ nương nhờ.

II. SÚNG TỐT

Truyện này xảy ra đã lâu.

Một ông kia mua được khẩu súng tốt lắm, mà ông ta bảo là: « Rất tốt lắm ». Ông muốn thử. Ông lấy ra mười người, bắt đứng hàng chữ nhất dưới chân núi. Ông lùi lại mười bước, giơ súng nhắm. Đoàn một cái, viên đạn xuyên thấu qua mười người dựng chân núi, liền quay lại, thẳng thân ehui qua mười cái lỗ ở mười người chưa kịp ngã, rồi chạy tuốt vào lòng súng, nhanh lắm mà mạnh lắm, nên bật lên mặt ông. Ông ngã lăn ra, chưa biết súng tốt hay xấu. Rõ bức mình.

CHÁNH TÔNG CHẾ

UỐNG VÀO LÀ KHỎI

Thuốc năm 1935. Đời thịnh hành vật-chất các bệnh nguy-hiểm sinh càng nhiều; vì các lẽ ấy, chúng tôi đề công nghiên cứu từ xưa tới nay, nên năm 1935, phát minh ra thứ thuốc này gọi là thuốc năm 1935, giúp cho các bệnh nháp thực mười phần mỹ mãn cả mười. Công hiệu của thuốc này: 1er Khởi tức buốt ở bàng quang, đái rắt, tiểu tiện vàng, đỏ, đục, hoặc dài ra mần, dai tiện táo, có người nổi hạch ở ben, uống thuốc này bệnh sẽ khỏi ngay. 2e Rất mau khỏi mũi, dù bị lậu chưa khỏi hoặc bị nhiều lần chữa chưa khỏi ban, thường có mũi chảy ra, liều liều vẫn như thường, có người mỗi buổi sáng thấy ra một vài giọt mũi hay lúc nào ở quy đầu cũng ướt như thế là thuốc về thời kỳ kinh-niên vì trùng bệnh lậu đã ăn vào thớ thịt, uống thuốc này lập tức là khỏi hẳn. Nói tóm lại, những người bị bệnh lậu bất cứ tức buốt hay thấy ra mũi, kinh niên hay mới mắc, uống đến thuốc năm 1935 là khỏi, không hại sinh dục và sức khỏe uống thuốc vẫn đi làm việc như thường. Đàn ông, đàn bà và đàn bà có thai đều dùng được cả. — Giá 0\$60

LÊ HUY PHẠCH TONKIN — 12, SINH TU — HANOI

Đại-ly: Haiphong: Nam-Tân 82 Bonual, Vinh: Sinh-huy-Dược-Điểm, 59 Rue de la Gare, Huế: Văn-Thôn 87 Paul Bert, Quinhon: Trần-văn-Thăng Avenue Khai Dinh, Saigon: Dương-văn-Vy 109 rue D'Espagne. — CẦN NHIỀU ĐẠI LÝ CÁC NƠI.

TIÊU SƠN TRĂNG SÌ.

(Tiếp theo)

Trong rừng Đình-Bảng

QUANG Ngọc đi trước đàn đường, rẽ cương lượn qua cửa tây, tức cửa chính phủ Ti-sơn. Lê Báo cho ngựa chạy ngang hàng mà hỏi rằng:

— Sao đại huynh lại đi về phía này?

Nhưng Quang Ngọc không trả lời, im lặng cho ngựa phi thật nhanh, mãi khi tới chỗ ngã ba mới kim cương nhảy xuống đất. Nhị Nương cũng lặng lẽ nhảy ngoắt theo xuống hỏi:

— Đại huynh dừng lại làm gì vậy?

— Hiền muội không biết đây là ngã ba ư?

Nhân thấy ở một bên ruộng có một người bắt ếch giơ cao bó đuốc nửa lên đứng phía, Quang Ngọc gọi lại bảo soi ánh lửa xuống đường xem. Chàng chau mày chớp miêng lầm bầm nói:

— Thế thì lạ quá nhỉ! Cả hai ngã cùng có vết móng ngựa... Hay họ đến một lối mà đi một lối... Cũng vô lý vì xét kỹ thì vết chân ngựa đều đi tán ra hai phía.

Lê Báo thấy Quang Ngọc loay hoay tìm đường thì cười bảo:

— Sao hiền huynh không hỏi ngay tên bắt ếch xem họ chạy đường nào.

Người bắt ếch ngơ ngác:

— Thừa ai cơ?

Nhưng Quang Ngọc đã theo ý Lê Báo và lớn tiếng hỏi:

— Tên kia, vừa giờ có một bọn qua đây. Vậy họ chạy về phía nào?

Người bắt ếch trở tay về con đường đi Kim-lũ mà nói rằng:

— Có hơn mười người cưỡi ngựa vừa đi về ngã này.

— Đã bao lâu?

— Họ chưa đi xa đâu. Nhưng các ông làm gì mà cưỡi ngựa đi chơi khuya thế? những ông ban nãy cũng vậy, làm ếch của tôi sợ trốn tiệt.

Phạm Thái trở mục nhìn thẳng vào mặt người bắt ếch thấp thoáng dưới ánh lửa. Thì thầm, chàng bảo Nhị Nương:

— Thăng này không phải làm nghề bắt ếch đâu, trông dữ tợn lắm, mà ngón-ngữ, củ-chỉ của nó có vẻ cứng cáp, tuy nó có làm ra bộ rừ rờ, ngớ-ngẩn...

Có lẽ Quang Ngọc cũng cùng một ý nghĩ, nên chàng hỏi vặn:

— Anh nói láo...

Chàng ngừng bật rồi nhảy phắt lên mình ngựa, vẫy mọi người theo đường Phù-Lưu, Đình Bảng tiến thẳng. Lê Báo hỏi:

— Sao người ta nói ngã kia, hiền huynh lại đi ngã này?

Quang Ngọc cười đáp:

— Thế thì hiền đệ thật thà quá. Hiền đệ phải biết, ban chiều khi viên phân suất rần-rờ dẫn quân đi, thế nào bọn kia chẳng rõ. Nhất là họ đã sắp định đêm nay đến phủ cướp hoàng-phi, thì họ càng phải xem xét binh thế trong phủ lắm. Thế mà họ còn đi về một đường với quan quân, thì họa chẳng họ không óc, mà ngu haych thì chắc rằng họ có óc. Đó là một lẽ. Lẽ nữa là

— Làm một ông tướng tất phải biết địa thế khắp vùng mình hoạt-động. Ta xét ra gần đây có hai nơi hiểm-trở, đến ban ngày cũng ít người lai-vãng: một là rừng Sắt ở về mạn Tràng-liệt, hai là rừng Bát-đế ở sau làng Đình-bảng. Rừng Sắt ở gần đường Thọ-khiê, chắc họ không đến. Còn rừng Bát-đế thì họ có thể dấu người ở đấy được. Thực là một nơi thâm-u. Nguyên rừng ấy ngày xưa là một cái vườn hồ-đề

của **Khái-Hưng**

thâm trước đã, rồi sau sẽ kéo đại quân lại sau.

Lê Báo cười:

— Đại quân có tất cả bốn người.

Nhị Nương khẳng-khải nói tiếp:

— Bốn người này lại không địch nổi một trăm quân ư? Vậy xin mời Phạm hiền đệ cứ đi trước xem binh thế họ ra sao, rồi về báo, dầu họ đông đến đâu ta cũng không sợ.

Phạm Thái tuân lời đi thẳng. Biết chắc thế nào bên địch cũng có quân canh ở trên con đường đi tới rừng, nên chàng rẽ xuống ruộng đi vòng về phía sau đê, rồi quanh lên mạn nam khu rừng. Chàng biết ở đó có một quãng hào vừa hẹp vừa nông, nước chưa tới thất lưng.

Đến đó, Phạm Thái cởi quần áo lội qua sang bên phía rừng. Trời rét, nước lạnh, nhưng chàng chẳng coi vào đâu.

Cái thân chiến-sĩ phiêu lưu đã từng sông pha tên đạn, đã từng làm quen với cái chết giữa đầm can qua, có quân gì sự giá buốt của làn nước lạnh mùa đông!

Tới rừng, chàng se sẽ lại mặc quần áo vào, rồi tay cầm kiếm, cúi lom khom, rón rén đi quanh bờ hào một vòng để dò xem trong rừng có ánh lửa không. Khi đi đến mạn bắc khu rừng, và nghe có tiếng sột soạt rảng rặc như tiếng bàn chân đi lên đám cành lá khô, chàng vội nằm rạp xuống, vì chàng sợ ở trong rừng nhìn ra, bên địch sẽ thấy bóng chàng thấp thoáng in lên nền da trời.

«Địch là họ núp ở đấy rồi, vì rõ ràng có tiếng nhiều người nói chuyện. Trần đại huynh thực đoán việc như thần». Phạm Thái vừa nghĩ vậy, vừa men bờ hào, vòng sang phía đông rừng.

Bỗng chàng mừng quýnh và suyit buột mồm kêu lên. Một chiếc thuyền ai buộc ở gốc một cây cổ thụ, dưới đầm là rơm rả rũ xuống che lấp.

Chàng bước vào thuyền cầm hơi chèo nhẹ nhàng chỗ sang bờ bên kia, rồi hấp tấp về chỗ cũ báo cho anh em biết. Tức thì cả bọn cùng kéo đều thuyền hơi sang bên rừng. Vừa bước chân lên đất thì một bọn đông ăn ở sau khóm cây sỏ ra, ai nấy tay cầm khi giới. Một người nói:

— Bọn người đến đây tìm cái chết, phải không?

Chàng nói chàng rằng anh em Quang Ngọc sông vào mùa kiếm đánh liên. Bên địch, có ai chết:

— Khoau! đánh nhau phải có có. Vậy vì cơ gì chúng ta đâm chém nhau?

cách đây có một lát, ở trong phủ có đánh nhau. Vậy thì tên bắt ếch kia, nếu thực là một tên bắt ếch, sao còn đủ cau-dâm mà ở lại đây bắt ếch. Nó đứng ngay chỗ ngã ba, há không phải chỉ cốt để trở đường láo cho quan quân, nếu quan quân đuổi theo. Nó có ngờ đầu quân đuổi theo lại chính là bọn ta, nghĩa là bao giờ cũng khôn hơn quan quân.

Chàng thích chí cười ha-ha. Mọi người cũng cất tiếng cười theo. Lê Báo hỏi:

— Còn vết chân ngựa sao lại có ở cả hai ngã đường?

— Cái đó thì phỏng khó gì. Cho ngựa phi về đường kia, rồi khi trở lại thì rẽ ngựa chạy xuống ruộng. Hiền đệ không trông thấy chỗ ấy ruộng khô à?

Bọn kỵ-sĩ vượt qua làng Đình-Bảng. Quang-Ngọc kim ngựa lại bảo mọi người:

— Bây giờ cho ngựa đi bước một, kéo chạy rầm-rầm họ biết mất, vì đây gần đến nơi rồi.

Phạm Thái kinh ngạc hỏi:

— Sao đại huynh biết?

Quang Ngọc cười:

các sự và vua chúa đời Lý đến nghỉ mát, bỏ hoang lâu ngày cây cối mọc um-tùm thành rừng. Lại thêm có hào chung quanh khiến khó tìm được lối vào, nhưng chắc thế nào bọn kia chẳng có thuyền chờ sẵn ở trước cửa đền Lý Bát Đế.

Mọi người đều lấy làm phục cái tài xét đoán của Quang Ngọc. Nhưng Lê Báo cười thầm, chỉ mong không gặp bọn kia ở rừng Bát-đế để sau này chế-riêu Quang Ngọc chơi. Quang-Ngọc lại nói:

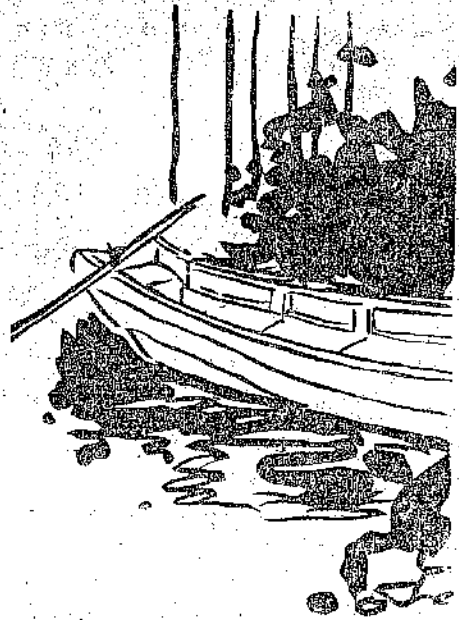
— Còn một điều ngu huynh nghĩ mãi không ra. Là bọn kia cướp bà hoàng-phi để làm gì? Bọn ấy là cánh thủ của bà chăng? Hay là lũ trung thần nhà Lê đến cứu bà. Phải chờ khi nào gặp nhau mới biết rõ được.

Bấy giờ chỉ còn cách đến Lý Bát Đế để vài trăm bước. Phạm Thái bèn buộc ngựa một nơi, rồi đi bộ lại đến. Chàng nói:

— Ngày theo Nguyễn Đoàn, ngu đệ cũng đã nhiều lần trốn ở đó. Quả thực là một nơi bí-hiểm, nhưng ngu đệ thuộc đường lối trong rừng như đường lối chùa Tiêu-Sơn, nên xin đến do

MỠI ĐIỆN:
HỘT ĐEO CỎ TÂN - THỜI
 BẢNG PHA - LÊ CHĂNG VÀ CÁC MÙI
 RẤT ĐẸP - GIÁ HẠ:
 MỠI CHUỐI: 1\$00 MỠI TÁ: 8\$00
 MỠI CHUỐI: 0\$50 MỠI TÁ: 4\$00
 Bán buôn, bán lẻ
PHUC-LOI
 79, Avenue Paul Doumer, 79 - Haiphong

HUNG-KY
 SỐ 8, PHỐ CỬA ĐÔNG HÀNG GÀ, HANOI - Giây nói số 347
NHÀ MÁY LÀM CÁC THỨ GẠCH TÂY, NGÓI TÂY
NHÀ MÁY GẠCH HIỆU HUNG-KY
 có đủ các thứ máy móc tối tân để làm các thứ gạch ngói rất tốt có thể đi trên không vờ
CÁC THỨ GẠCH NGÓI HIỆU HUNG-KY
 Đều làm bằng đất sét xanh và đất sét trắng rất tốt mà bán giá rất hạ

Lê Báo hùng hổ cầm thanh kiếm dài vẫn đứng giữ miếng. Nghe bên kia hỏi, chàng liền trả lời:

— Chẳng vì cơ gì hết.

Người kia cười, ôn tồn nói:

— Xin tiểu tướng đừng vội giận. Ta hỏi thế là vì trước ta vẫn tưởng chú tướng là quân trong phủ đi theo bắt chúng ta. Nhưng thiết tướng đội binh trong phủ khi nào lừng biết mà đến đây. Mà dù có đến đây nữa cũng chẳng có đủ can-dám dám lội qua hào vào tới rừng. Vậy ta hỏi, sao chú tướng lại lặn mò theo chúng ta?

Lê Báo nóng nảy thét:

— Vì bọn người cướp bà hoàng-phi đem đi. Ta hãy hỏi người: có phải người định đem bà giải nộp để lĩnh thưởng chăng?

Người kia mắng:

— Đồ hỗn xược! Nếu ta không thương người còn trẻ dại, thì ta sẽ cho một mũi kiếm.

Lê-Báo nổi cơn thịnh nộ xông vào đánh liền. Quang Ngọc phải lùi bạn lại mà bảo rằng:

— Sao hiền đệ háp tấp thế?

Rồi chàng quay lại nói với bên địch:

— Tôi xem ra các ông đều là tay kháng khái và có đồng cảm. Chắc không phải là một bọn cướp tâm thường. Vậy sao chúng ta lại không đem lễ nhượng ra đối đãi nhau, dù vì việc nghĩa phải đánh nhau đi nữa.

Một người bên địch đáp lại:

— Ủ, ông này biết điều đấy, chớ như cái ông kia thì hung hăng quá. Các ông phải biết đánh nhau thì chúng tôi cũng vui lòng đánh nhau với các ông. Nhưng bên các ông có bốn người mà bên chúng tôi những hơn hai chục, chẳng lẽ lấy nhiều lần ít ư không tiện.

Lê Báo thét:

— Anh em ta không sợ nhiều đâu. Đánh thì đánh ngay, không cần phải trì hoãn.

Người kia giọng chế nhạo:

— Hãy khoan! làm gì mà vội thế. Để đến sáng mai cũng không muộn kia

mà. Bây giờ các ông đã đến đây, chúng tôi hãy xin lấy địa vị chủ nhân mới các ông lại dâng nhà soi chén rượu với chúng tôi cho vui.

Thấy anh em Quang Ngọc đo dục, người kia cười:

— Các ông đừng ngại, chúng tôi không coi các ông như một bọn tù binh vô giá trị đâu.

Lê Báo lại hăm hăm nổi giận:

— À, bọn này lão, dám bảo chúng ta là tù binh.

Người kia, giọng bình tĩnh, ôn tồn:

— Gớm! Ông này sao mà nóng như Trương Phi thế?

Phạm Thái từ nãy vẫn đứng im. Chàng bỗng thủng thỉnh tiến đến gần bên địch mà đồng dục nói:

— Các ông đã lấy lễ độ chủ nhân mà đón tiếp chúng tôi, lẽ nào chúng tôi lại không lấy lễ độ tân khách mà nhận lời. Vậy thanh kiếm của tôi đây, tôi xin gửi các ông (vừa nói chàng vừa tháo kiếm mà trao cho bọn kia). Sau khi cùng nhau hội ẩm, mà chúng ta cần phải đấu gươm, thì sẽ xin các ông trả lại kiếm tôi. Còn như nếu các ông không phải là tay hảo-hán, mà nhất định chiếm đoạt thanh kiếm của tôi, thì lúc đó ta sẽ nói truyện. Xin các ông kíp dẫn đường cho chúng tôi theo về nhà, chẳng trời sáng thì lỡ mất cả công việc của chúng tôi.

Cảm-dộng vì khí phách anh hùng, vì lòng thành-thực và nhã-nhận của Phạm Thái, bên địch lễ phép đưa anh em chàng tới một gian nhà tranh làm ở giữa mấy khóm cây dày lá che kín mít từ phía, sau khi đã đi quanh co trong rừng rậm.

Vừa bước chân vào nhà, Nhị Nương thốt nhiên kinh hoàng kêu lên:

— Trời ơi! bà hoàng-phi!

(còn nữa)

Khái Hưng

PHONG-HOÀ

TOÀ SOẠN VÀ TRỊ SỰ
80, A, GRAND BOUDDHA, HANOI
TÉL. N. 874

Chi nhánh ở Saigon:
160 Đường Lagrandière

Sáng lập: Nguyễn-xuân-Mai
Giám-đốc: Nguyễn-tường-Tam
Quản-ly: Nguyễn-vân-Thức

GIÁ BẢO:

	Sáu tháng	Một năm
Trong nước	1.60	3.00
Ngoài quốc	3.50	6.50

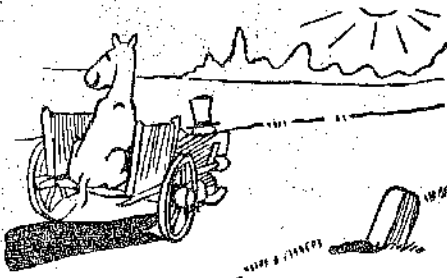
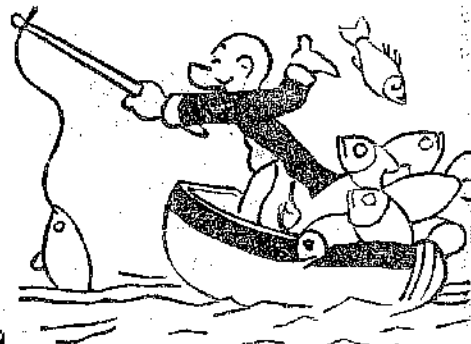
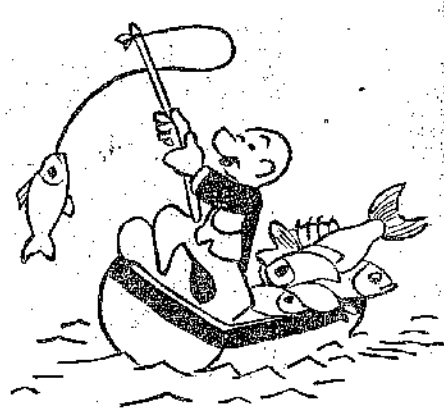
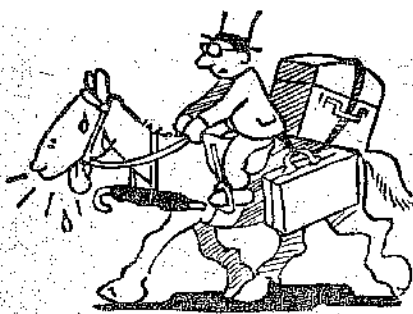
MỖI SỐ: 7 XU

Mua báo kể từ 1 và 15 và phải trả tiền trước. Ngân phiếu xin gửi về:
Ông Nguyễn-tường-Tam

Nụ cười nước ngoài

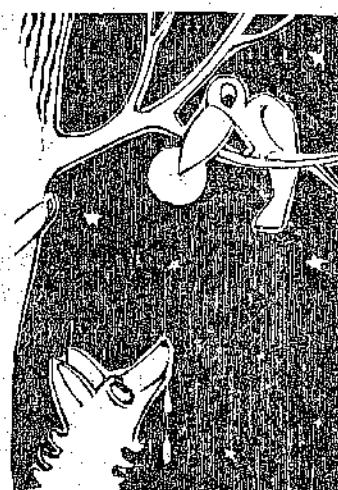
TRANH KHÔNG LỜI

TRANH KHÔNG LỜI

NGỤ NGÔN

Con cáo, con quạ và cái bánh sữa.

2

3

TRICARBINE

CHÈ RIÊNG CHO XỨ NÓNG DỪNG

CHỮA CHO KHỎI ĐAU NGAY, KHỎI HẸN NHỮNG BỆNH NHƯ SẮC NÀY
Sỏi bụng; ợ chua; đau dạ dày; tức bụng; nóng bụng;
nôn mửa; mệt nhọc vì sự tiêu hóa bất thường

TRICARBINE làm cho ta ăn uống được chóng tiêu 0\$35 một lọ

CÁCH DÙNG: Uống một thìa cà phê vào một chút nước chè khi ăn cơm hay lúc thấy đau
Có bán ở các hiệu thuốc lớn và ở: PHARMACIE CHASSAGNE, 59, Rue Paul Bert, Hanoi

PHẤN VIẾT BẢNG

"CON-BUỒM"

(CRAIE Marque «PAPILLON»)

MỖI HỘP 100 THỜI — CÂN NẶNG 675 grs.

Giá hạ hơn phấn Tàu

Bán lẻ khắp các hiệu sách các tỉnh

Mua buôn { SAO-TRI, Hanoi
? ? { NAM-TÂN, Haiphong

BẮT ĐẦU TỪ THÁNG SAU (2 AVRIL)

“NGÀY NAY” RA HÀNG TUẦN

ĐỂ CÁC BẠN KHỎI MONG ĐỢI VÀ CHO TỜ BÁO CÓ VẼ HOẠT ĐỘNG HƠN

VĂN IN NHƯ CŨ, GIẤY VÀ SỔ TRẮNG NHƯ CŨ, GIÁ MỖI SỐ VĂN BẢN NHƯ CŨ
NHƯNG THÊM MỘT PHỤ TRƯỞNG VÀ NHIỀU SỰ MỚI LẠ

MỖI SỐ SẼ CÓ:

- Bốn phóng-sự có tính cách: xã-hội hoặc chánh-trị, khảo-cứu, dân-sinh, kỹ-nghệ, mỹ-thuật, văn-chương, phong-tục,
- Nhiều tranh ảnh về thời-sự, xã-hội, khảo-cứu, hoặc đi đôi với phóng-sự, hoặc độc lập có giá-trị riêng, chọn lọc kỹ,
- Phụ bản có giá-trị về mặt mỹ-thuật hay về mặt khảo-cứu,
- Trước vành móng ngựa,
- Hai truyện ngắn,
- Ba tiểu thuyết,
- Một truyện dài bằng tranh hay bằng thơ.

Cứ 5 số báo, đăng trọn một bộ tiểu thuyết.

Sẽ biếu không:

Một tập phụ-trương đăng truyện dài
cái trong báo.

Mỗi tập 8 trang, số báo nào cũng có và có mãi mãi
(KHÔNG BÁN BIẾNG NGOÀI)

Cứ ba tháng lại có một số NGOẠI HẠNG in một nửa ảnh, một nửa bài, nói về những việc hệ-trọng ngày nay.
Lấy tên là «Dấu vết Ngày Nay»
biếu các bạn mua năm

Chương trình đã định — Nơi nào cần điều tra thì đã có phóng-viên đi — Hiện đương khảo xét — Muốn cho các phóng-viên được dễ dàng hành động, nên hiện nay phải giữ kín, khi nào điều tra xong sẽ công bố sau.

Chúng tôi muốn cho tờ NGÀY NAY thành một tờ báo vừa vui vừa có ích, ai cũng cần đọc, ai cũng muốn đọc, tờ báo lan rộng, nhiều người xem—sức mạnh tờ báo là ở đó — Đưa vào sức mạnh ấy, dần dần sẽ mưu-tính những công cuộc về xã hội, những việc cải cách khẩn yếu mà các bạn và chúng tôi lúc nào cũng tha thiết.

Ngày Nay

CUỘC ĐI

Một tờ báo mới

ĐÓ là tờ TRĂNG-AN báo, xuất bản ở trong Huế.

Ông Bùi-huy-Tin làm chủ-nhiệm, mà ông Phan-Khôi làm chủ bút. Từ ngày thời Phụ-nữ Thời-đám, ông Phan-Khôi bèn đi ngao-du sơn-thủy, tìm trong phong cảnh trời, đất, người, vật, cái lẽ mẫu-nhiệm và bí-mật tại sao mà báo nào hễ có ông và ở làm là y như báo ấy không chạy.

Báo không chạy không biết vì lẽ gì. Bài vở — nhất là bài vở của ông — vẫn hay, tên tuổi ông trong làng báo vẫn được người ta hoan-nghehnh, mà cả đến những người trong tòa báo cũng hoan-nghehnh nữa. Thế mà nó cứ không chạy mới là lạ cho chớ!

Sau một hồi lý-luận rất chặt-chẽ và khúc triết với cô Logique, ông Phan tìm ngay được cái nhẽ tại sao ấy: ông nghĩ rằng báo không chạy, bởi vì nó đứng. Mà nó đứng bởi vì nó không đi. Mà nó không đi bởi vì ông không đi.

Nếu bây giờ mà ông đi thì nó cũng đi. Mà nó đi thì tất nó không đứng, mà nó không đứng tất nó phải chạy. Thật là dễ.

Bởi thế, cho nên ông giút áo ra đi, đi ngao-du sơn-thủy; đi tìm cái nhẽ vẫn mẫu-nhiệm và bí-mật-tại sao cứ phải ông đi thì báo nó mới chịu chạy.

Đi đến Huế, ông thấy phong cảnh đẹp, các chị em xinh tươi. Mến cảnh, mến người — nhất là mến người — ông liền dừng lại ở Huế để cùng các thành-quách lâu đài cổ kết duyên văn tự.

Vì thế, báo Trăng-An ra đời.

Chúng tôi thêm được một bạn đồng-nghiệp. Vì cái tính đó, và theo phép lịch sự, chúng tôi có lời mừng bạn, và chúc cho báo Trăng-An cứ được trăng-an mãi mãi, chúng tôi mừng.

Còn về phần tôi thì cái đó tự nhiên vẫn như thường, không có sự gì lạ.

Chúng tôi chỉ ước sao ông Phan-Khôi cùng Trăng-An được hệ-vệ, quan rạng như các ông quan trong triều-đình, hay được cử kỹ như bực trưởng rêu phủ.

Văn lý-luận

NHƯNG có một điều người ta biết chắc, là báo Trăng-An là một tờ báo lý-luận lắm.

Trong mảnh giấy gửi trình các qui độc-giả, người ta thấy lý-luận rằng:

— «Chúng tôi vẫn biết trong nước ngày nay, báo quốc-ngữ và chữ Pháp cũng đã có nhiều. Song đó là về hai nơi: xứ Nam và xứ Bắc.

MỜI VỀ BÚT MÁY NGÔI KAOTITHE

KAO LO

Mềm hơn ngòi bút vàng, viết rất trơn. Dùng rất tiện lợi, có thể thay được bút chì tím (Polycopie) viết ba bản một lúc rất rõ ràng. Bút KAULO bán có giấy bảo hành trong ba năm.

Bà buôn bán lẻ tại: **LIBRAIRIE NOUVELLE**

PLACE NÉGRIER HANOI

DÉPOSITAIRE GÉNÉRALE POUR HANOI — HAIPHONG — NAMDINH

MUỐN CHO ĐƯỢC: TRĂNG-KIỆM, KHỎE
PILULE

khỏi xanh xao, thiếu máu, yếu đuối, gầy mòn và liệt-dương

LABORATOIRE
59 RUE PAUL B

Có bán tại hiệu: PHARMACIE CI

ĐƠN TUYẾT

(Tiếp theo)
XX

DỚI ánh đèn lơ mờ, Loan đang ngồi cặm cũi thái mực. Lúc bấy giờ vào quãng một giờ đêm. Mai là ngày giỗ ông cụ thân sinh ra ông phán, ngày giỗ to nhất trong một năm. Loan con dâu trưởng, hôm đó phải cặm đáng mọi công việc; tuy nàng vẫn nghĩ rằng nếu nàng có quyền thì nàng sẽ bỏ hết cũi bàn. Nghĩ vậy, nhưng bấy giờ nàng hãy biết phải nai lưng ra làm cho trọn công việc một cô nàng dâu đã.

Quay lại, thấy con sen đang ngồi vừa thái su-hào, vừa ngủ gật, Loan hỏi:

— Bình, từ tối đến giờ, mày đã ngủ chưa?

— Thưa cô, chưa, bà con dặn phải làm xong chỗ này mới được đi ngủ.

Loan nhìn mấy giò rau nói:

— Còn chừng kia mà mày vừa ngủ vừa thái thì đời nào xong. Để tao làm hộ. Cho mày đi ngủ kéo mệt.

Khi con sen đi ra rồi, Loan lấy su hào ngồi cặm-cũi thái. Bốn bề yên lặng, Loan thở dài, ôn lại trong trí những việc mới xảy ra trong vòng mấy tháng, trong khi tay nàng nhắc dao lên, ấn dao xuống như cái máy. Loan không biết trong mấy tháng nay có phải nàng đã sống thật hay là liên miên ở trong một giấc mộng dài. Nàng thấy ngày nào cũng giống như ngày nào, nối tiếp nhau một cách nặng nề, buồn tẻ. Nếu đời nàng cứ như thế mà kéo mãi thì có lẽ nàng đến hóa điên mất. Những nỗi đau khổ nàng phải chịu, những lời gay gắt, đầy nghiến của những người chung sống với nàng, bấy lâu đã làm cho nàng hầu thành ra một người khác, tinh nết cay chua và tâm hồn cần cỗi. Chính Loan cũng lấy làm lo sợ về sự thay đổi đó. Như hồi mới cưới Tuất về, mỗi lần Tuất bị bà phán mắng — có khi bị đánh nữa — thì Loan tự nhiên thấy sưng sưng trong lòng. Nghĩ lại, Loan phải tự mắng Loan là khốn nạn, vì Loan thấy Loan cũng như những người kia lấy cái khổ của người khác làm cái sướng của

minh, không biết tìm cách che chở cho một người hèn yếu. Hay đầu cái lòng thương người đó làm cho nàng đã khổ lại khổ thêm. Tuất mới đầu còn cặm-động về tấm lòng tử tế của Loan, nhưng dần dần làm sự tử tế với sự hiền lành, tìm cách lán vợ cả, và được thể mẹ chồng cũng ghét Loan, nên về bề với mẹ chồng. Đến khi để được đưa con

traí, thì Tuất nghiêm nhiên là một người có công với gia-đình nhà chồng, mà bà phán Lợi cũng bắt đầu bênh Tuất ra mặt, nhất là khi nào Tuất có việc lời thối với Loan.

Loan còn nhớ rõ ràng về mặt kiêu hãnh của Tuất, một-kôm vì cố việc bất bình, bà phán nhắc đến chuyện nàng không biết đương dạy vợ lẽ. Tuất lúc bấy giờ đang bế đứa bé con, vênh mặt ngược mắt nhìn trần nhà, rồi lên giọng thêu thọt nói:

— Ở nhà này chỉ có mẹ tôi dạy được tôi... chồng tôi dạy được tôi!

Bà phán và Thâu ngồi im như cho lời Tuất nói là phải. Loan toan mắng lại, nhưng cố nuốt giận và tự nhủ:

— Chấp làm gì một đứa vô giáo-dục, không hiểu được lời mình nói, Thân phận đã tui nhục như thế mà không biết, lại còn hợm mình làm cao.

Loan ngừng tay cắt, ngâm nghĩ: — Phiền nhất là mình cứ mãi mãi sống với những người vô học đó để họ quấy rầy mình.

Loan cho rằng đối với Thân, nàng không bao giờ yêu Thân, ở

với nhau không mong gì sinh con đẻ cái, nhưng bấy giờ cũng như trước kia, Loan vẫn là một vật sở hữu của Thân. Từ ngày có Tuất, nàng thấy Thân hững hờ với nàng... chỉ trừ ra độ Tuất có chữa sắp ở cũ, thì nàng mới thấy Thân nhớ đến nàng là vợ mình, một người vợ tuy không yêu, nhưng vì thói quen phải cần đến.

của Nhật-Linh

— Thưa mẹ, con thái hộ nó, vì từ tối nó chưa được ngủ.

Bà phán gắt:

— Tôi nói cậu gì mẹ cũng cãi lại xa-xả... Thế này thì làm sao đủ đồ dùng cho người ta nấu nướng... Mẹ lại bắt tôi phải-hữu nó à?... Ừ, phải rồi, đã có gái già này!

Bích đi theo sau bà phán, đưa mắt nhìn mấy giò rau còn cắt dở, nói:

— Biết thế này thì mình cố thức cho xong. Cứ chắc ở nó... chẳng được tích sự gì, nhờ cả công việc.

Bà phán hỏi:

— Chị hai đã dậy chưa?

— Thưa mẹ chưa. Đêm qua cháu nó quấy nên cô ấy phải thức.

— Thôi được, để nó ngủ.

Loan nghĩ bụng:

— Đứa bé quấy mà cả đêm không thấy tiếng khóc. Phải, để cho cô hai nghỉ để cô hai tốt sữa, nuôi cậu qui-tử.

Dần dần, mọi người trong họ xuống đông đủ và bắt đầu làm việc.

Loan ngồi riêng ra một nơi, cứ đầu yên lặng, không dự vào câu chuyện các chị em trong họ. Nàng đã biết trước rằng, lẽ có dịp gặp nhau là họ nói cạnh nội khoe nhau, và đem những truyện tư, truyện riêng ra nói cho hả gia. Ngoài những truyện ấy ra, họ cũng không biết truyện gì, cũng như sống ở đời, ngoài những sự cổ bản bấp nước, họ cũng không còn công việc gì khác nữa. Loan tính ra trong một họ Thân, mỗi năm gần ba mươi cái giỗ. Một đời chỉ sống để lo công việc kỹ giỗ cũng là một đời đầy đủ, hạn rộn lắm rồi.

— Gớm, chị trưởng bôm nay sao mà nghiêm trang thế?

Loan phải vội ngừng lên mỉm cười vì nàng biết là họ bắt đầu muốn sinh sự. Một cô nữa vừa cười vừa nói tiếp:

— Nghiêm trang không đúng. Phải nói là khinh khinh. Người ta là nữ văn-sĩ kia mà, ai thêm nói truyện với bọn quê mùa như các chị.

Bỗng có tiếng trẻ khóc ở nhà trên. Bà phán bảo Loan:

— Mẹ trông hộ con hai nời hải-sâm để nó lên cho con bú.

Loan cau mày, thương cho thân nàng, cái tuổi xanh của nàng đã phải phi đi để hiến cho một người không yêu nàng và không đáng có quyền được yêu nàng. Nghĩ đến đây, Loan cầm đầu chằm chú đưa dao cắt thật nhanh. Rồi muốn cho khỏi nghĩ ngợi, nàng vừa cắt vừa lầm-bầm nói một mình:

— Miếng su-hào này chưa được vuông vắn... ừ mà phải cắt mỏng ít nữa. Cắt nốt chỗ su-hào này, phải tỉa cho hết bát củ cải kia...

Loan đã bắt đầu thấy mỏi lưng. Nàng ngồi dựa vào tường cho đỡ mệt và thấy thiu-thiu buồn ngủ. Ngọn đèn gần hết dầu mờ dần... chuông đồng hồ nhà trên thông-thả gõ năm tiếng.

Tiếng bà phán quát tháo ở bên tai làm Loan sực thức dậy. Con sen lúc đó đương đứng nép vào góc bếp, trên má còn in lằn vết đỏ mấy ngón tay. Loan vội nói:

— Thưa mẹ, con cho nó đi ngủ đây ạ. Con thấy nó vừa thái vừa ngủ gật.

Bà phán quay lại:

— Nó ngủ gật thì đập vào xác nó ấy.

HIỆU THUỐC TÂY HÀNG GAI

PHARMACIE de HANOI - 13, Rue du Chanvre, 13

HOÀNG-MỘNG-GLAC VÀ NGUYỄN-HẠC-HÀI

BẢO-CHẾ HÀNG NHẤT TRƯỜNG ĐẠI-HỌC PARIS

Chính chủ-nhân tiếp khách và trông nom chế các đơn thuốc cần thận

CÓ BÁN: Rượu bổ Vin Tonique Alexandra 1105

Kể từ ngày 1er Mars 1935, phòng thăm bệnh của bác sĩ Nguyễn-Hải sẽ dọn sang phố Thọ-Ruôm số 35; n° 35, rue Jean Soler et Richard (cùng một số nhà) Giây nói số 410.

BÁC SĨ

NGUYỄN HẢI

Kính cáo

SỮA NESTLÉ

Hiệu con chim

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v. Ở TRUNG-KỲ, BẮC-KỲ VÀ CAO-MAN

Muốn được một mỗi lợi to: thì các nhà buôn nên dự cuộc thi quảng-cáo đẹp của

C. P. A.

vi nhiều người sẽ biết đến cửa hiệu này. NHỚ XEM THẺ-LỆ Ở PHÒNG-HÓA SỐ 135, 136

MAISON NHUAN-OC

ARCHITECTURE
(Avant-Métré et métré définitif)

Mười bảy năm chuyên vẽ kiểu nhà theo luật vệ-sinh thành phố Hanoi. Đã có bốn trăm kiểu nhà của bản-sở vẽ, mà đã xây tại Hanoi và các tỉnh xin tính giá hạ

Siège : 168, Rue Lê-Lợi, Hanoi
Succursales: 63, A M Joffre, Thanh-Hoa

SÁCH

Quốc-ngữ vỡ lòng

lên sáu, lên bảy

CÓ VẼ, IN ĐẸP, HỌC RẼ, BIA ĐẸY

20 trang—Bán 0\$06

Soạn giả: CỤ ĐỐC-TRI, Hadong;
Xuất bản: Nhà in NAM-TÂN, Haiphong
Có bán lẻ ở các hiệu sách các tỉnh

THORADIA

Phải nên sửa-trị da - để cũng như mọi cơ-thể khác

Vi chứng da bao phủ các cơ-thể khác, nên da là phần lộ nhất. Bụi, nắng, mưa và các chủng độc nhân nhân ở không chung: đó là những cứu-dịch của sắc đẹp. Vậy phải lấy một cái lỳ mà đối-phó cùng chúng: Phương pháp Tho-Radia rất thích-hợp: vì vừa làm tôn vẻ đẹp lại vừa sửa-trị. Nhưng trang-sức Tho-Radia như kem giá từ 10 đến 15 quan, phấn (12 quan 50) và sô-phông (3 quan) chế hóa theo cách của Bác-sĩ Alfred Curie, bán tại các tiệm thuốc tây, mới là những đồ thực dụng.

OMNIUM Indochinois

5, Boulevard BOBILLOT, 5
HANOI

Nhà chuyên-môn đóng xe-tay đã kinh-nghiệm trong 25 năm. Các ngài nên coi chừng những xe rẻ tiền!!!

đến, nhìn chàng-cháo, rồi nắm lấy hai tay người cường bạo, cướp lấy súng lục rồi khóa tay chúng lại, trong lúc cả hai đứa, cả người đàn bà và tôi cùng kinh-dị; duy có người thầy trông vẫn thản-nhiên như không.

— Các thầy có thể khép chúng vào tội lộng-liên có mang khí-giới. Còn đây là hai qui-khách trong-thiện, các thầy không cần đòi hỏi làm phiền lòng người ta. Tôi xin cảm ơn hai thầy đã đến dùng hẹn.

Đoạn ung-dùng mở cửa để hai người mặt-thám dân hai tên cường-bạo ra.

Lúc quay lại, ông thầy-trông soa tay cười:

— Thưa bà, tôi không ngờ mới mở phòng này đã gặp chuyện rắc-rối. Cũng may mà tôi đoán trước được hết và phòng-bị cẩn thận... Nhưng làm bà phải một phen sợ-hãi, thiệt tôi lấy làm buồn lòng. Ông Lê-Văn rắng đợi đó một chút, tôi coi cho bà khách đây rồi xin tiếp ông sau. Mời bà về.

Tôi không biết người thầy-trông kia bao giờ, cũng không nói trước cho Sùng-biết là tôi sẽ đến thăm, thế mà sau ông ta biết tên họ tôi và nhận ngay được mặt. Sau đó chừng 20 phút, tôi còn đang tìm hiểu việc vừa rồi, thì thấy người đàn bà đi ra, vẻ mặt hơn hờ. Người thầy-trông lễ phép tiễn khách ra đến cửa, đóng lại rất cẩn thận rồi nhìn tôi trân-trân:

— Anh bỏ hộ tôi nel mặt ngày ngộ kia đi một tí, rồi vào đây nói chuyện một lúc chơi. Câu ấy nói bằng giọng Bắc, mà chính là giọng anh Sáng. Tôi chưa kịp đáp thì « ông thầy-trông » đã kéo tôi vào trong, bỏ bộ râu hoa dâm và mực kính ra rồi cười:

— Bốn tháng đồng kịch với hai tháng làm bầu hát cũng quá đủ cho tôi đời được cả giọng nói cho lẫn giọng người. Lần này tôi cũng đồng kịch, Lê-Văn a, nhưng đồng một cái kịch quan trọng... Tôi cần phải quảng cáo cho phòng xem tướng này... bởi vì tôi muốn gặp rất nhiều người ở đây mà nhất là một người tôi dễ tìm kiếm mặt.

« Việc anh thấy vừa rồi chỉ là một tấn kịch... một thủ « hào chiến lược để gọi khách... Người đàn bà lúc này sẽ phải tin phục tôi, biết việc tiền định của tôi. Lúc này vào đây tôi sung sướng được nghe có ta hết lời khen ngợi tôi và sung sướng nhất là có ta sẽ cho nhiều bạn hữu biết tôi để đến đây cho tôi xem tướng...

« Đối với một người, tôi sẽ là giáo sư Huỳnh-Ba trong một thời-kỳ chưa biết tàn hay chóng. Vậy xin anh giữ kín việc này cho... »

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, Sáng vội đeo kính và râu rồi ra mở.

Nhưng anh bật cười quay vào phòng với bốn người đàn ông theo sau:

— Xin giới thiệu với ông Lê-Văn bốn người bạn thân của tôi: bốn tay tái-tử trơ danh mà vừa rồi tạm đồng hai vai tổng tiền và hai vai lính kìn.

Tôi hỏi:

— Nhưng anh vừa nói anh cần tìm một người, vậy là ai?

Trong mắt Sáng qua một vẻ buồn, nhưng anh vội cười, nhìn tôi một cách tinh ranh và để một ngón tay lên miệng:

— Bí mật nhà nghề... Và truyện khi dài một chút, tôi sẽ kể anh nghe sau.

(Ký sau dâng hết) Thế-Lữ

Sao lại sẽ ?

T.T.T.B. số 39 «Cái Bìa» của Tchya :
... Vì thế muốn gỡ lại những quãng thời gian, theo tuổi già, sẽ mất đi vào đời đi-vãng...

Hay là nó đã mất vào đời tương lai ?

Là gì ?

Tràng An số 1 «Đời tôi» của cô Mộng Nga :

Ta là gì ? Ta là đời. Đời là gì ? Đời là ta.

Các ngài đã hiểu rõ chưa ? Cô Mộng Nga là gì ? Cô Mộng Nga là đời. Đời là gì ? Đời là cô Mộng Nga !

Cái đầu cổ điển

Cũng số báo ấy «Cổ cổ không không» của Tuệ Tĩnh :

Hết hai phần ba cổ điển, hoàn trong bộ óc mà cái đầu học ngoài thông thường chỉ vừa với thủ mũ 56 thời, thì động ra đầu mà chẳng cổ điển.

Thủ mũ 56 (1) để chụp lên cái đầu cổ điển ấy thì vừa lắm!

Thái-Hồng.

Kỳ quan !

Khoa-học số 89, trong bài «Thuốc Nam đối địa-vị thuốc Bắc» :

Cái ngày nó bước dần dần đến sau lưng ta, mang theo bản dự án, ăn núp những sự e ngại cho dân.

Cái ngày mới lạ sao ! Mà bản dự-án cũng lạ nốt. Thực là hai thứ kỳ-quan quái gỡ của Khoa-học.

Sợ hãi

Cũng trong số ấy, bài «Hội nhầy đầm ở không trung», Thân lý Kinh viết :

Chúng tôi cũng biết đương buổi kinh tế sợ hãi kiếm ra đồng xu là khó.

Không phải kinh tế sợ hãi kiếm ra đồng xu là khó đâu ! Mà chính là nỗi sợ hãi câu vấn đáp sợ hãi của ông.

Hú vía

Loa số 54, ra ngày 28.2.35, trong bài «Chiếc tử đứng», Cảnh Tâm viết :

Người đàn bà bỗng ngẩng đầu như khách, rồi có tiếng oanh vàng ném tại bên tai.

Thật là hú vía, nếu tiếng oanh vàng ấy mà ném trúng tai thì còn gì là đời người đàn bà ?

THUỐC LẬU NHẬT BẢN

bán ở 67, Phố Cửa-Nam - Hanoi

Chứng bệnh lậu giờ đương bành trướng khắp hoàn cầu, riêng nước ta xem cũng nhiều người bị phải. Đã mắc phải chữa rất là: mới tuyệt được. Ai đã bị qua chắc cũng rõ. Nên tìm được món thuốc uống-vết độc thật là khó. Nay chúng tôi vì sự cạnh tranh và sự giúp ích cho những bạn mắc phải. Chúng tôi tự làm những món thuốc tại Nhật-Bản. — Thủ thuốc ấy đã được nhiều người các nước để ý đến — về chế lẫn với thủ thuốc số 58 và số 68 của nhà chúng tôi. (Thủ thuốc này đã được nhiều người dùng được linh lợi lắm, nay lại được linh lợi nhiều). Thủ thuốc ấy chuyên chữa như người phôi lậu-ương thời kỳ phát hành. Buối, tức, mủ, máu, cường dương đau, đi đại tiện một, nước tiểu đỏ, dùng 2, 3 lọ số 58 sẽ khỏi hẳn, giá 0\$50 1 lọ 5\$00 12 lọ. Người nào sợ khi khỏi chứng bệnh này, đi học còn tại nước liều khi chong, khi vàng, thỉnh thoảng ra đời là mủ, quy đàn hay với ống tiêm liên thành thoảng thấy nhớt ngứa, làm việc nhẹ hay ăn độc hình như bệnh phục phát. Dùng 2, 3 hộp số 68 sẽ khỏi hẳn 1\$50 1 hộp 7\$50 6 hộp. (Thuốc không có chất độc, đàn bà có mang dùng cũng được).

AI muốn làm đại lý hoặc mua thuốc, xin viết thư về: BINH-HU'NG N° 67, NEYRET - HANOI

hết đũa đũa

Buồn ngủ

Vấn trong bài ấy :
Cây đèn dầu lặt bắc treo trên vách tòa một ánh sáng màu vàng, trong khi vắng chủ, lập lờ hình như tìm tìm muốn ngủ.

Tội nghiệp cho cây đèn dầu lặt bắc chửa ! Sao không thừa lúc chủ vắng nhà, ngủ phăng đi một giấc có hơn không ?

Hiểu ngầm

Cũng số báo ấy, trong bài « Vợ tôi là nữ sĩ » Văn Vân viết :

Ngày mà tôi đóng vai chủ rề, đi đón vợ tôi về, đứng giữa những bọn phụ rề của tôi trong những chiếc áo gấm da đồng với những người trong họ tôi, người nào cũng như những đồng trình Báo-Đại mới nguyên...

Cô mà hiểu ngầm được, thì câu văn này tuyệt hay !

Người với ngợm !

Vấn trong bài ấy :
Người làm thước, thon thon dong dong cao.

Vừa làm thước, vừa dong dong cao, có trời hiểu được vợ ông ấy là người thế nào ?

Đình-N-Côn

Cái « tội » nợ !

T.T.T.B. số 39, «Cái bia» của Tchya :
Ngoài cái óc thông minh uyên bác, linh hồn cụ chưa phạm vào một tội gì có thể gọi là dè nhẹ, xấu xa.

Ngoài cái « tội » óc thông minh uyên bác ?

Tiếng Tchya ?

Cũng trong bài ấy :
Tiếng cụ đồ nó phiêu phiêu tỏa theo chiều gió, nó bay, đong đặc theo tiếng nhạc giao canh, rồi nó lượn lảng-lảng trong gầm trời mờ mịt.

Cái tiếng gì mà dữ dội vậy ? Hay tiếng đồ Tchya ngâm thơ ?

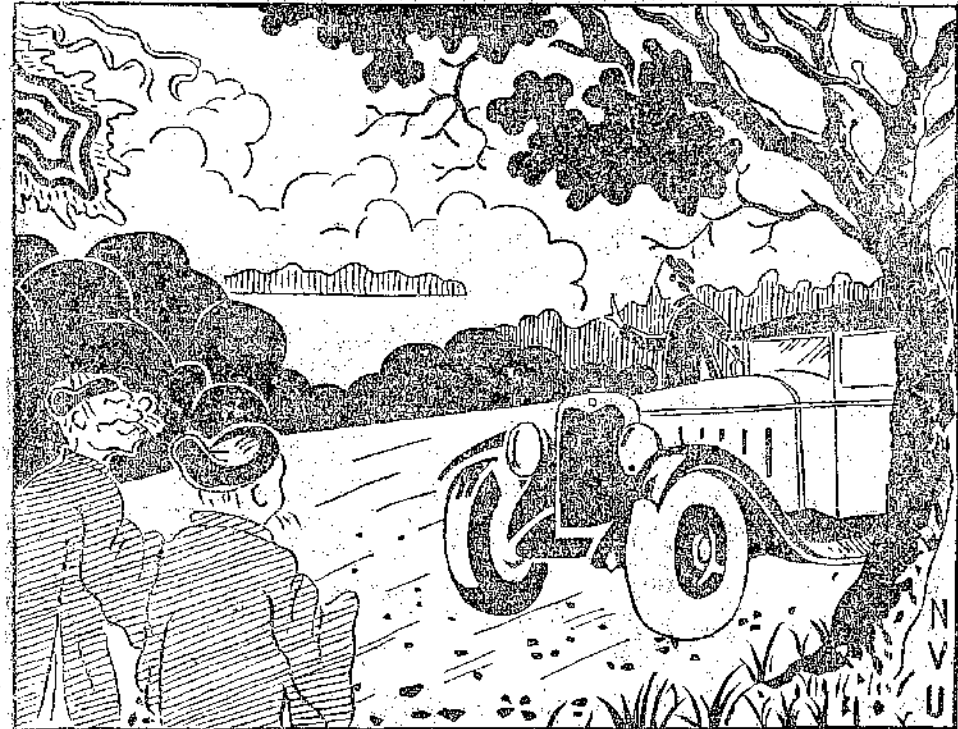
Ba ngày ngay tức khắc

Cũng vẫn còn trong bài ấy :
(Nhưng ở số 40, trong đoạn tiếp)

Ta (ông thần hoàng) truyền cho anh ba ngày, nên không nghĩ kỹ, mà để lại bát hương cho ta, thì ta sẽ vật chết anh ngay tức khắc.

Sao mà nóng nảy thế, ông thần hoàng làng có khác. Đã truyền cho người ta ba ngày để nghĩ kỹ, lại chực vật chết ngay tức khắc, thì còn nghĩ kỹ sao được ! Không trách người ta quăng bát hương của ngài đi là đúng lắm.

Melle Kiu

— Đã bỏ lạy rồi, sao khi ông Tuần về lại cúi rạp xuống lạy, làm cho ông ta xua tay không nhận. Các bạn tìm xem người đàn ông muốn lạy ở đâu ?

PHI-YẾN

GUỐC TÂN THỜI

NHÀ CHẾ TẠO :

PHÚC-LONG, 43, rue des Graines

(HÀNG ĐÀU) HANOI Téléphone 251

VIÊN-DÔNG TÔN-TÍCH HỘI

HỘI TƯ-BẢN SÉQUANAISE THÀNH BA-LÊ LẬP NÊN

Công-ty vô danh hùn vốn 4.000.000 phát-lãng một phần tư đã góp rồi Hội đặt dưới quyền kiểm-sốt của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp

Đang-bạ Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐÈ DÀNH TIỀN

Tổng-cục ở Hanoi — 32, phố Paul-Bert — Giày nói số 892
Sở-Quản-Lý ở Saigon — 68, đường Charner — Giày nói số 1098

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG FÉVRIER 1935

Mở ngày 27 Fevrier 1935, hồi 10 giờ sáng tại sở Tổng-cục ở số 32 phố Paul Bert, Hanoi do ông de Prat, đại-hữu của hội Séquanais Paris và ông Long, chủ toạ, ông Hoàng-kim-Ngọc và ông Nguyễn-Mỹ du-oc cùng trước mặt quan Kiểm-Sát của Chính-Phủ

SỐ PHIẾU ĐÃ TRÚNG	DANH SÁCH CÁC NGƯỜI TRÚNG SỐ	Số tiền hoàn lại
25.774 40.436	Lần mở trước: Hoàn vốn bội phần Phiếu này không được hoàn lại vì liên tháng chưa đồng Phiếu này chưa phát hành.	
2.660 8.927 18.710	Lần mở thứ hai: hoàn nguyên vốn M. Nguyễn-văn-Trung ở Saigon đã góp được 90\$ trúng lĩnh về M. Ly-trung-Thọ ở Fafoo đã góp được 32 \$ 00 trúng lĩnh về Mme Ngô-thị-Ninh ở Gacông đã góp được 7 \$ 00 trúng lĩnh về	1.000 \$ 00 500 \$ 200 \$ 200 \$
29.975 30.714	M. Som Chuop ở Kandal đã góp được 2\$ trúng lĩnh về M. Phieu-Pong ở Battambang đã góp được 2\$50 trúng lĩnh về	500 \$
	Lần mở thứ ba: khởi phát đóng tiền tháng Những người có tên sau này trúng số được lĩnh phiếu miễn trừ, trị giá kê ở cột thứ hai, có thể bán lại ngay theo giá tiền kê ở cột thứ nhất :	Cột thứ nhất Cột thứ hai
2.500-5 3.931 7.795 9.231 12.552 18.500 21.028 25.346 28.955 30.067	M. Nguyễn-văn-Thư ở Saigon đã góp được 18\$00 M. Nguyễn-văn-Cap ở Baeninh đã góp được 85\$00 M. Lê-huỳnh-Tiên ở Châudoc đã góp được 30\$00 M. J. B. ở Hanoi đã góp được 60\$ M. Tôn-thất-Hoàng ở Quảng trị đã góp được 10\$00 M. Nguyễn-văn-Xuyến ở Hanoi đã được góp 7\$00 Mme Ho-thị-Hiền ở Saigon Khanh-hoi đã góp được 15\$ M. Pang-Son ở Soctrang đã góp được 10\$00 M. Vo-văn-Loi ở Saigon đã góp được 2\$00 M. Trần-Quau ở Lê-thuy gần Đônghoi đã góp được 2\$	107\$ 20 534\$ 80 262\$ 00 524\$ 00 194\$ 00 1 2\$800 256\$ 00 254\$ 00 160\$ 80 160\$ 80 200 \$ 1000 \$ 500 \$ 1000 \$ 200 \$ 200 \$ 500 \$ 500 \$ 200 \$ 200 \$

Những phiếu sau này: 5081-B (Bentre) — 10.628 (Toulanuot) — 13261 (Bieu-Hoai) — 15.399 (Bac-Ninh) — 23.416 (Sadec) — 26.004 (Tay-Ninh) — 2700-1 (Saigon) — 2500-2 (Hue) — 2500-3 (Saigon) — 2500-4 (Govap) — 15.181 (Cantho) — không được dự các cuộc xổ số vì tiền tháng chưa đồng.

Bản kê xổ số tháng Janvier 1935 có chỗ nhầm: Phiếu số 19713 trúng kỳ số số miễn trừ đã để nhầm là được dự cuộc xổ số, nay vì tiền tháng chưa đồng nên xóa bỏ.

Kỳ xổ số sau định vào ngày thứ sáu: 29 Mars 1935, hồi 9h, tại sở Quản-Lý Cochinchine Cambodge: 68, Đường Charner, Saigon.

Món tiền hoàn về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Mars 1935 định là:
5.000\$ cho những phiếu 1000\$ vốn
2.500\$ " " 500\$ " "
1.000\$ " " 200\$ " "

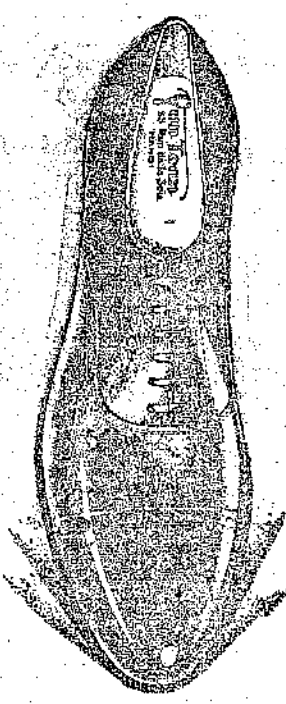
Bản hội cần nhiều Đại-Lý và Kinh-Ký có giấy chứng chỉ tốt, hỏi tại Tổng-Cục 32, Rue Paul Bert, Hanoi.

NẾU NGÀI MUỐN MUA HÀNG TỐT, ĐẸP, GIÁ HẠ

NÊN LẠI NGAY

VAN-TOÀN

95, PHỐ HÀNG ĐÀO — HANOI

GIÀY ĐÓNG SẴN đủ các kiểu tân thời: 934, nhiều thứ da mới rất đẹp và bền, đế da tây hoặc đế cao xu, đủ các số chân từ 36 đến 42 để các ngài chọn cho được vừa ý, khỏi đau chân. Ngài nào ở xa không tiện về Hanoi xin viết thư về hỏi Catalogue 1934-1935 hoặc cho người nhà về mua hộ, nên rộng rãi không vừa ý có thể mang về đổi được cho thật bằng lòng mới thôi, bản hiệu xin vui lòng ghi rõ ý các quý khách. Giá từ 3\$50 trở lên. Cùng một giá, giày của bản hiệu bao giờ cũng tốt, đẹp và bền hơn mọi nơi vì bản hiệu chỉ bán cho nhiều và được lòng tin cậy của quý khách. GIÀY ĐO CHÂN xin tùy kiểu tình giá phải chăng.

HANOI-SAIGON-HANOI

ba ngày

Bắt đầu từ Mars 1935, ai đi autocar của hãng Trans-indochinois từ Hanoi vào Saigon hay từ Saigon ra Hanoi chỉ phải trả hai mươi đồng (20\$), kể cả tiền ăn và ngủ ở giốc đường.

Như thế rất tiện lợi cho tất cả mọi người, vậy không ai còn nên tính toán hơn thiệt gì nữa, vì đi autocar được sạch sẽ và ăn ngủ yên ổn.

Mỗi tuần lễ xe khởi hành hồi 6 giờ sáng thứ hai tại :
số 24, phố Hàng Gia Hanoi, (Tonkin)
số 96, con đường Mac Mahon Saigon Cochinchine

AI MUỐN HỎI THÊM ĐIỀU GÌ NỮA THÌ DO NHỮNG NƠI :

TỔNG CỤC: 24, Rue des Cuirs Hanoi (Tonkin)
96, Rue Mac Mahon Saigon Cochinchine
ĐẠI LÝ: 200, Rue Paul Bert Namdinh
46, Rue Van-Thi, Ninhbinh
33, Grande rue, Thanh Hoa
5 et 6, Maréchal Fock, Vinh
Rue Paul Bert, Huế
Rue Đông Khánh Tourane
Avenue Khải-Định Quinhon
Tạ-ngọc-Liên, Pharmacien Nhatrang

Muốn được một môi lợi to : thì các nhà buôn nên dự cuộc thi quảng cáo đẹp của

C. P. A.

vì nhiều người sẽ biết đến cửa hiệu mình

• Nhớ xem thẻ-lệ ở Phong-Hóa số 135, 136 •

PHẤN SỐ 922

...em không cần phải đánh phấn hôm nay!

Thấy bạn gái lúc nào cũng phải xoa phấn lên mũi, bạn trai họ rất ghét. Biết vậy, song bạn gái tưởng rằng không có cách gì khác để làm cho da khỏi mờ và bóng. Tuy nhiên, em xét nghiệm ra rằng: khi nào dùng thứ phấn gạo thật tốt mà chộn lẩn với kem, như phấn TOKALON với kem chẳng hạn, thì suốt ngày mặt phấn không mờ, dù gặp mưa, gió, hay khiêu-vũ ở nơi nóng-bức, cũng chẳng sao.

Rất mịn và không mốc, phấn TOKALON đánh lẫn với kem là một thứ bồi-bổ cho da rất tốt, mà lại không làm bết-tắc những lỗ chân lông. Nay em lúc nào về mặt cũng được tươi-lần, sắc-sảo, mà phần đông bạn gái ước ao, và bạn trai ưa thích. Mới đây, một bạn trai khi đến hỏi em có nói cho em biết rằng: da-dẻ tốt-tươi, và về mặt kiểu-diêm đã cảm-hóa được lòng chàng.

Da mờ thì nên dùng phấn TOKALON hiệu Pero. Da khô thì dùng phấn TOKALON hiệu Petalia. Như thế thì một ngày chỉ phải sờ phấn có một lần. Vì phấn TOKALON rất ăn, và không dỏ.

Nhà chế tạo phấn-kem TOKALON: Société Asie Afrique - 8, Rue Richer, 8 - PARIS
Tổng Đại lý: MARON ROCHAT et Cie - 45, Gambetta, HANOI

Imprimerie Tân-Dân, Hanoi

Le Gérant: Nguyễn-tường-Tam

Bệnh lậu, dương-mai, hột-xoài trị bằng

THUỐC Á-ĐÔNG ĐƯỢC CHĂNG ?

Chúng tôi thấy thuốc trị bệnh Phong-Tĩnh bán nhiều quá, nhưng sao số người bị bệnh ấy, theo bản kê của số Y-Tế, thì càng ngày càng tăng.

Thuốc người ta bán không hiện-nghiệm chăng? Hay là người có bệnh không tận tình lo uống thuốc, cứ để truyền lây ra mãi?

Không biết lẽ phải ở đằng nào, chúng tôi liền đề tâm nghiên-cứu và thí nghiệm lần lần, để thử có tìm được 1 thứ thuốc Á-Đông thiết tình hay, trị choặng 3 chứng bệnh, Lậu Dương-Mai và Hột-Xoài. Vì nếu bỏ ich được cho đời, thì cũng có cả danh lợi cho chúng tôi. Năm bắt đầu thí nghiệm là 1930, tới cuối 1934 mới thấy kết quả. Vậy xin tuyên bố những con số sau đây :

Thứ thuốc thí-nghiệm	Năm	Số người bệnh			Số được mạnh			So sánh	
		Lậu	Dương mai	Hột xoài	Lậu	Dương mai	Hột xoài	Số người bệnh	Số được mạnh
Thuốc bột	1930	20	20	10	5	7	5	50	17
Thuốc nước	1931	20	20	10	10	11	5	50	26
Thuốc hoàn mặt . . .	1932	20	20	10	8	8	7	50	23
Thuốc hoàn viên	1933	20	20	10	13	11	7	50	31
	1934	20	20	10	19	18	9	50	46

Vậy thì thứ thuốc hoàn khô hiện-nghiệm hơn hết. Năm 1930, 50 người trị đặng 31 người. Năm 1934, chúng tôi gia giảm lại và đổi cách thức bào chế lại. Kết-quả: 50 người trị đặng 46 người (92%).

Thuốc Á-Đông trị đặng 3 thứ bệnh mà đến số đó thì cũng là khá lắm.

Chúng tôi liều mạnh bạo làm ra thiệt nhiều, từ đây gửi phát-hành khắp xứ Đông-Dương. Tên thuốc đặt là :

N° 60 Huê-liếu giải-độc hoàn

Bất kỳ Lậu, Dương-Mai hay Hột-Xoài, đang cấp hành, uống 6 ve tuyệt nọc. Bệnh kinh-niên uống 12 ve theo lời dặn thì thiệt mạnh. Về sau sanh con mạnh giỏi không ghé chốc. (Bảo lãnh làm toàn bằng thuốc Á-Đông thượng hạng).

Bảo chế tại: **VÕ-ĐÌNH-DẪN ĐƯỢC-PHÒNG**

(SÁNG LẬP ĐÃ 15 NĂM)

323, Rue des Marins, 323 — CHỢ-LỚN

Có trên 600 đại lý ở khắp nơi, cần thêm đại lý ở Trung, Bắc

PHÂN CỤC — 118, Rue d'Espagne Saigon — 179, B' Albert 1er Dakao — 34, Route Coloniale, Nhatrang.

Pnompenh, Quinhon, Faifo, Huế, Tourane sắp thành lập.

Việc PHÁP LUẬT

Muốn được việc một cách mau chóng và đỡ tốn tiền, nên bàn trước với ông **TRẦN-ĐÌNH-TRÚC** Luật khoa cử nhân một nhà chuyên môn về pháp luật đã lâu năm (Việc kiện cáo, mua bán, chia của v. v.)

SỐ 5, HÀNG GIA CŨ, RUE DES CUIRS, HANOI (Cạnh bãi chợ Hàng Gia cũ)
BUỔI TỐI CŨNG TIẾP KHÁCH TỪ 8 ĐẾN 9 GIỜ